

Ole Klekk-i-fjord og
**Den store
laksekrigen**

Tor Moltu

illus: Birgitta Sondresen

Sammendrag:

Ungdomsbok med oppdrett av laks som tema. Iscenesatt i kyst-Norge. Ole-Klekk-I-fjord er en liten fiskeoppdretter som både sliter økonomisk og med å beholde kontrollen med anlegget sitt.

Han får besøk av sin nivø, Freddy, som er datakyndig og hjelper til med å hacke seg inn i dataanlegget til Jonas Filur, den største fiskeoppkjøper i området.

Samtidig prøver Miljøkrigere å sabotere oppdrettsanlegget, mens Jonas Filur arbeidet med å knekke Ole Klekk-I-Fjord økonomisk.

Jonas Filur forsøker også å forpurre Mesterkokken René Olsens sine mulighet til å vinne det store kokkemesterskapet, ved å levere dårlig fisk. Fiskekontrollør Putte Krink ikke fatter alvoret i noe som helst.

Kyst-Norge med fart og spenning, skurker og helter. Neste generasjon er nå! Lettlest og avslørende.

For første gang, en av Norges viktigste næringer mellom to permer.

av Tor Moltu

© Tomo Publishing

Med tegninger av
Birgitta Sondresen

2011 - som e-bok
ISBN 978-82-992325-5-5

For n-te gang ble et spesielt sett med koder, en blanding av bokstaver og tall, overført fra et modem til et annet. Et sett tilhørte dataanlegget til fiskemarkedet i hovedstaden. Det andre kom fra en datasnoker et sted inne i hovedstaden. Denne gangen ble koden godtatt og hovedmenyen med et utall av valgmuligheter rullet frem på dataskjermen til snokeren.

Han var inne.

Freddy, tretten år, satt foran dataskjermen sin og følte spenningen stige. Han hadde nettopp kjøpt seg et modem og var logget på Internett, den elektroniske innfartsåren til datafrelste over hele verden. Han var i ferd med å lære seg noe nytt. Freddy hadde nettopp gått inn i en av de store postkassene, på Skype, en chatte side, der likesinnete traff hverandre:

«SØKER VENN 13 ÅR - RING RADAR» sto det på skjermen. Det sto også en e-mail adresse og en Skypeadresse.

Freddy tastet inn adressen. Han fikk ikke kontakt, så han la igjen en melding om at han kunne treffes.

Etter en stund ringte det på anlegget hans. Det var Radar.

Imens satt moren, Wilma, i telefonen med Freddys tante Ruth.

- Den gutten gjør meg gal, sa moren.

Tante Ruth nikket.

- Det er alderen, fortsatte Wilma, og sukket tungt.

Tante Ruth fortsatte å nikke. Hun var så enig. Hun likte ikke barn og spesielt ikke Freddy. Han var så uhøflig, tenkte hun. Og dessuten ryddet han aldri etter seg.

- Unormalt med all den dataen, mumlet moren, og kilte en tannpirker inn mellom to tenner. - Han bare sitter og stirrer på skjermen, taster litt og stirrer videre. Og den telefonregningen! Hadde det bare vært en TV!

Freddys mor var bekymret. Hun hadde gitt nesten hva som helst for å få gutten bort fra datamaskinen og over på noe annet, helst ut blant folk. Om ikke lenge skulle elevene på skolen ha en måned med arbeidspraksis,

men Freddy hadde ennå ikke funnet noe. Det var data og bare data som sto i hodet på ham.

- Jeg blir gal, gjentok hun. - Du skulle se det rommet! Det er fullt av datablader og tekniske dill. Han rydder jo aldri!

- Så send ham bort, mumlet tante Ruth, litt fraværende.

Moren til Freddy ble plutselig stille.

- Wilma? spurte tante Ruth uten at det kom noe svar. - Wilma?!

- Ja da!

- Hvor ble du av?

- Jeg tenkte.

- Jeg trodde du ble dårlig.

- At jeg ikke tenkte på det før! ropte hun inn i røret.

- Tenkte på hva?

Wilma smilte.

- Å sende ham bort!

- Til et sted der det ikke finnes datamaskiner? foreslo Ruth.

- På landet, sa moren til Freddy som visste at det var ensbetydende med å sende ham til onkel Ole. Det ville bli en måned med frisk luft og masse natur, akkurat som skolen ønsket. Arbeidspraksis enn hos en noe bortkommen fiskeoppdretter i Ytrevik ville være ytterst ideelt.

Allerede før hun tenkte tanken helt ut, hadde hun begynt å glede seg.

***

Med stor dyktighet arbeidet Radar seg gjennom kodene som sto på data-skjermen. Skrivebordet, rommet, alt var ryddig og hadde sin plass, bortsett fra haugen med coca-cola flasker som var stablet i det ene hjørnet.

Radar var, i likhet med Freddy, koblet til Internett. I tillegg var han koblet opp mot Freddys PC. Dessuten hadde han lært seg å overføre tellesrittene sine til andre telefonnumre.

Poenget for Radar var at det var Freddys telelinje som var den aktive, og selv ble han nesten umulig å spore. Dessuten het han ikke Radar; det var et kodenavn, hvilket gjorde det enda vanskeligere.

Nå skulle han dele sine erfaringer med en ny datavenn. Det var slik det virket. De byttet programmer, erfaringer og spill.

SEND, skrev Freddy og gjorde seg klar til å motta et helt nytt spesialprogram.

Etter at det var gjort bestemte Radar seg for at tiden var inne til å forsøke så koble seg videre inn i dataanlegget til Filur Fisk, den største fiskeoppkjøperen i landet. Det var ikke første gang han hadde prøvd, men Filur Fisk var

kjent for å ha de beste sikkerhetsrutiner som fantes.

Radar hadde tidligere klart å knekke kodene inn til ett av fiskemarkedene i hovedstaden. Derfra hadde han koblet seg videre, og det uten å etterlate spor. Å komme helt inn til de graderte filene til Filur var det vanskeligste.

Men så langt var han ikke kommet enda.

JEG ER INNE, skrev Radar som atter en gang hadde koblet seg opp mot dataanlegget til fiskemarkedet, og håpet at han kunne logge seg videre.

En mengde med tall raste over skjermen til Freddy mens Radar prøvde seg på en rekke nye koder.

- HVA GJØR VI HER? skrev Freddy tilbake. Skjermen var full av tabeller med priser på laks, torsk, reker, uer og breiflabb. Hvor mye som ble solgt og til hvem.

- JAKTER PÅ EN KODE, skrev Radar tilbake.

Freddy så på tabellene. Hva Radar skulle med alle tabellene fattet han ikke. LITE INTERESSANT, skrev Freddy i et eget felt nederst på skjermen. Han hadde ventet seg noe mer av en datavenn.

- GJØR NOE ANNET. JEG MÅ KNEKKE KODER, skrev Radar.

Å bryte seg inn i andres datamaskiner var også et spill. Radar var hacker, en av de beste. Dessuten hadde han et hemmelig ønske om å være den første til å bryte seg helt inn i dataanlegget til Filur Fisk.

Men Radar var ikke alene på linjen. Televerkets avdeling for oppsporing av datasnokere hadde koblet seg på. De var allerede på sporet av hackeren som hadde forsøkt å bryte seg inn i dataanlegget til Filur Fisk.

- HAR DU ET KODENAVN? skrev Radar.

Freddy stusset lenge og skrev: - NEI. HAR DU ET?

- JA, RADAR, skrev Radar tilbake.

- Og disse navnene, sukket moren som fortsatt satt i telefonen. Hun hadde lest om gutter som lekte med data. - De bruker kodenavn. En skulle tro de var spioner! Alt er så hemmelig.

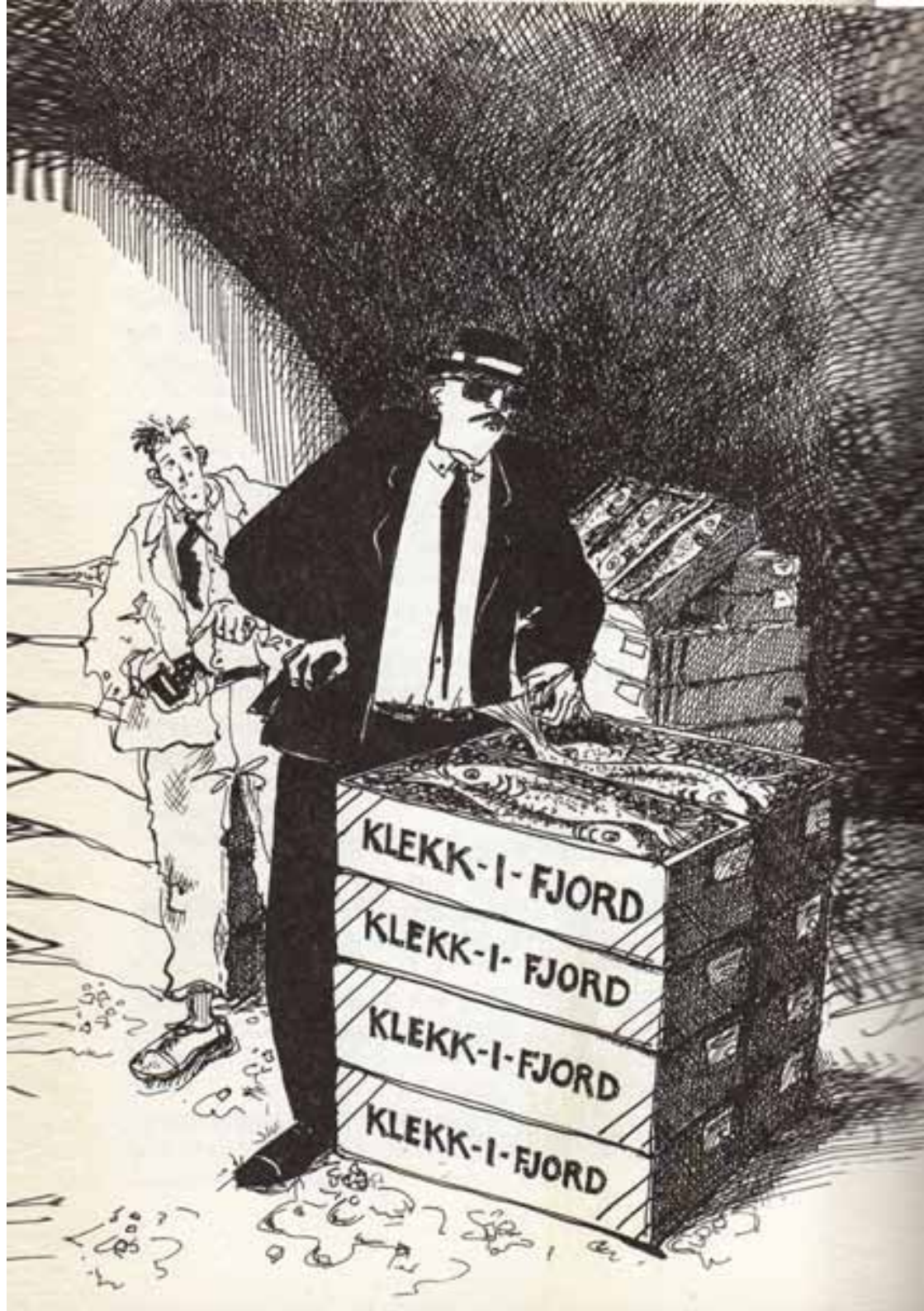
- De er jo bare barn, sa tante Ruth og kjente at hun fikk gåsehud.

- Noen er faktisk blitt mangemillionærer på å lage dataspill og slikt, sa Wilma.

- De rydder fremdeles ikke på rommene sine, sa tante Ruth.

Fiskemarkedet hadde nettopp åpnet. Det sto stabler med fiskekasser som alle var fulle av is og fisk. Fiskekassene var også merket med navnene på produsentene, eller oppdretterne og oppå hver stabel lå det en plakat med

KLEKK-I-FJORD

KLEKK-I-FJORD

KLEKK-I-FJORD

KLEKK-I-FJORD

et referansenummer. Fiskeoppkjøperne gikk blant fiskekassene, hver med en slags elektronisk kalkulator. De tastet inn nummeret på fisken de ønsket å kjøpe og prisen de kunne tenke seg å betale. Så ble «budet» på fisken registrert i hoveddataanlegget på fiskemarkedet. Først senere, da alle budene var inne, fikk de et eventuelt tilslag. Fiskemarkedet var en auksjonshall.

Blant fiskeoppkjøperne gikk en høy mager mann med solbriller. Bak ham, på to skritts avstand, fulgte en annen. Han var spinkel, hadde slitte sko og krøllet dress. Hver gang den første av de to mennene stoppet foran en stabel med fiskekasser, gjorde han en rekke «tegn» som ble behørlig registrert av mannen som gikk bak. Mannen tastet inn nummer på fisken og prisen.

Da de kom til laksen fra Ole Klekk-I-Fjord-Fisk ble det gitt et tegn som var utenom det vanlige. Mannen bak noterte, og de fortsatte. Han hadde ført opp en pris som var langt over det noen ville by for fisken, for å sikre seg at den ble hans.

HVORDAN GÅR DET? skrev Freddy.

ER INNE, skrev Radar tilbake. Han var kommet til de mer graderte filene. Det var bestillinger og budsjetter fra fiskeoppkjøperne, samt priser og prognoser. Det stod der alt sammen. Radar reagerte spesielt på de høye prisene som ble betalt for laks fra Klekk-I-Fjord-Fisk, men akkurat da var det ikke noe som var av betydning.

Øverst på listen Radar hadde jobbet seg innpå sto det GRADERT. Det var der Radar skulle.

Det Freddy ikke visste var at Filur Fisk var den største fiskebutikkjeden i landet, at den kjøpte sin fisk i distriktene, også hos onkelen hans.

- Freddy!! ropte moren.

- Ikke nå! ropte han tilbake.

- Kom, og det med en gang, skrek hun.

Freddy hørte det på stemmen. Dersom han ikke gikk ned ville hun komme opp, og det var det siste han ønsket. Spesielt nå.

- Hva?!

- Du skal til onkel Ole, sa hun. Han ante en gladtone i stemmen. - Så det er bare å begynne å pakke.

- Kan ikke, ropte Freddy.

Morens stemme lød hysterisk.

- Natur og masse frisk luft, sa hun. - Dessuten er det en glimrende anledning til å bruke det du lærer på skolen, om miljø og sånt! fortsatte hun blidere i stemmen.

Freddy kjente hvordan hjertet sank. En hel måned. Det eneste onkel

Ole interesserte seg for var fisk, oppdrettsfisk.

- Nei! ropte Freddy tilbake og tenkte på hvor vanskelig verden kunne være. Langt ute på landet, et sted som het Ytrevik.

Eller kanskje ikke?

Morens stemme igjen. - Du våger ikke ...

Freddy hadde sin bærbare PC, en notebook, også den med modem, han kunne ringe over alt gjennom telenettet.

Hvordan var det egentlig med onkel Ole, tenkte Freddy og skrev «SE PRISER KLEKK-I-FJORD-FISK» til Radar.

Radar fikk tabeller og priser til å rulle i en rasende fart. Så stoppet de. Først på «K» og deretter på «KLEKK» og til slutt på «KLEKK-I-FJORD-FISK»

Ingen fisk var så billig som onkel Oles, var konklusjonen.

Stakkars onkel Ole, tenkte Freddy.

Radar registrerte at fiskeprisene til Klekk-I-Fjord-Fisk hadde forandret seg. De hadde gått kraftig ned, men heller ikke denne gangen forsto han betydningen av det.

Imens satt onkel Ole bakerst i nøstet, på det lille kontoret sitt, rett innenfor oppdrettsanlegget. Han likte seg ikke. Ole Klekk-I-Fjord hadde nettopp levert flere tonn laks, men han var blakk og fiskeprisene hadde falt på nytt. Enda verre var at han trengte nye forsyninger med fiskefôr, og ny kreditt. Var det en ting han mislikte, var det å be om lån.

Ole hentet seg en kopp kaffe og satte seg ned bak haugen med regninger. På enden av skrivebordet lå det en bunke oppslagsverk, fagbøker og tidsskrifter og en egen bunke med nye forskrifter. Han hadde bare ikke tid. I tillegg trengte han penger til å reparere de deler av anlegget som ble ødelagt i den siste stormen.

- Blir aldri millionær på denne måten, mumlet han og kjente hvordan mismotet steg.

Han så på de store hendene sine og sukket tungt.

Det eneste som nå kunne redde ham var bedre priser, og der hadde han ikke kontroll. Det var det fiskeoppkjøperne som hadde. De bestemte prisene, og han måtte bare levere. Spesielt en, Filur Fisk, var flink til å presse. Det var å vanskelig å stå imot.

Telefonen ringte og Ole skvatt til. Han ventet, talte til tre før han tok røret. Så ble han usikker. Tenk om prisene hadde falt atter et hakk.

Det var med tungt hjerte at Ole Klekk-I-Fjord la telefonrøret inntil øret. Med det samme han hadde gjort det, angret han.

- Å nei! sa han. Det var søsteren!
  - Jeg klarer det ikke lenger, hvinte søsteren før han fikk sagt et ord.
  - Jeg sender Freddy, fortsatte hun uten å trekke pusten.
  - Hva i all ...! Men så gikk det opp for ham hva søsteren mente. - Nei!
- ropte han inn i røret.

Men søsteren overhørte ham totalt.

- Skolen vil at de skal ut i bedrifter og du er en bedrift.
- Hva skal ...?
- Han skal passe den dumme fisken din, sa hun videre.
- Wilma ...!
- Han får både frisk luft og naturopplevelser.
- Jeg kan ikke ...!

For sent. Hun hadde allerede slengt på røret.

2

Det var mørkt og regntungt. En tett tåke lå bortover den brosteinsbelagte havnegaten. Bare et enslig gatelys var tent. Det kastet dype skygger inn i kriker og kroker. I det fjerne lød tåkeluren fra en båt.

Det var på baksiden av fiskemarkedet i hovedstaden.

En høy, rank mann gikk nedover den trange gaten. At han hadde mørke solbriller, nattestid, var spesielt. Hvert skritt lød som et hult ekko opp mot fasadene på de gamle bygningene. En og annen enslig bar eller kafé, der fronten var opplyst med røde neonskilt, forsterket skyggene. Gang på gang stoppet han og så seg omkring. Spesielt studerte han skyggene, lette etter den minste bevegelse.

Han ville være sikker på at ingen fulgte etter ham.

Da han endelig hadde forvissnet seg om at han var alene, fortsatte han helt til han kom til gatelykten. Der stoppet han.

- Krink?! hvasket han inn i mørket. Stemmen var hes og fordreid. Han ønsket ikke å bli gjenkjent.

Natten forble like klam og stille.

- Krink?! gjentok han, litt høyere denne gangen.

En ny mannsperson kom frem fra skyggene. Han var kortvokst, tett og skallet. Før han tok et skritt inn i lyset kikket han oppover og nedover gaten.

Han luktet av fisk.

- Filur? spurte han lavmælt.

- Ingen navn! hvasket Jonas Filur.

Mannen som luktet fisk nikket. Han forsto. Han var sjefskontrollør i Ytrevik og var vant til å forstå.

Sakte gikk de to mennene side om side oppover den smale gaten. De snakket i få ord, og blant de tingene de diskuterte var priser og kvaliteten på fisk.

- Vi kan ikke treffes mer, sa Filur, for Krink var sjefskontrollør og det offentliges mann. - Du må bare snakke med min oppkjøper Kalle Grom, fortsatte han. - Det er ham som ordner ting, kjøper fisk og han må ha den godkjent.

- Jeg tror jeg forstår, sa Krink og likte det ikke. Han ville helst snakke med sjefen selv.

- Så må jeg ha garantier, sa Filur. - Det samme gjelder for prisene. Jonas Filur ville ha kontroll over alt som het fisk. Han visste det hadde sin pris.

- Jeg kan gi garantier, sa Krink. - At du får kun det beste. Resten blir vraket.

- Hva med sertifikater?

- All min fisk får sertifikater, sa han indignert. - Hele poenget med sertifikater er at jeg, som sjefskontrollør, garanter at fisken er av beste kvalitet.

Og slike sertifikater kan jeg kjøpe for en slikk og ingenting, tenkte Jonas Filur, som nettopp hadde installert en topp moderne scanner som kunne forfalske et nesten hvilket som helst sertifikat.

- Hvor mye bedre forlanger du at fisken skal bli? spurte han.

- Et helt poeng bedre, sa Krink, som visste at det ikke skulle bli vanskelig å heve kvaliteten i hans distrikt. Han var stolt over å ha den beste fisken i landet. Bedre pris ville de også få, de som klarte fisketestene hans. De som ikke holdt mål, ville få problemer.

- Du garanterer kvaliteten?

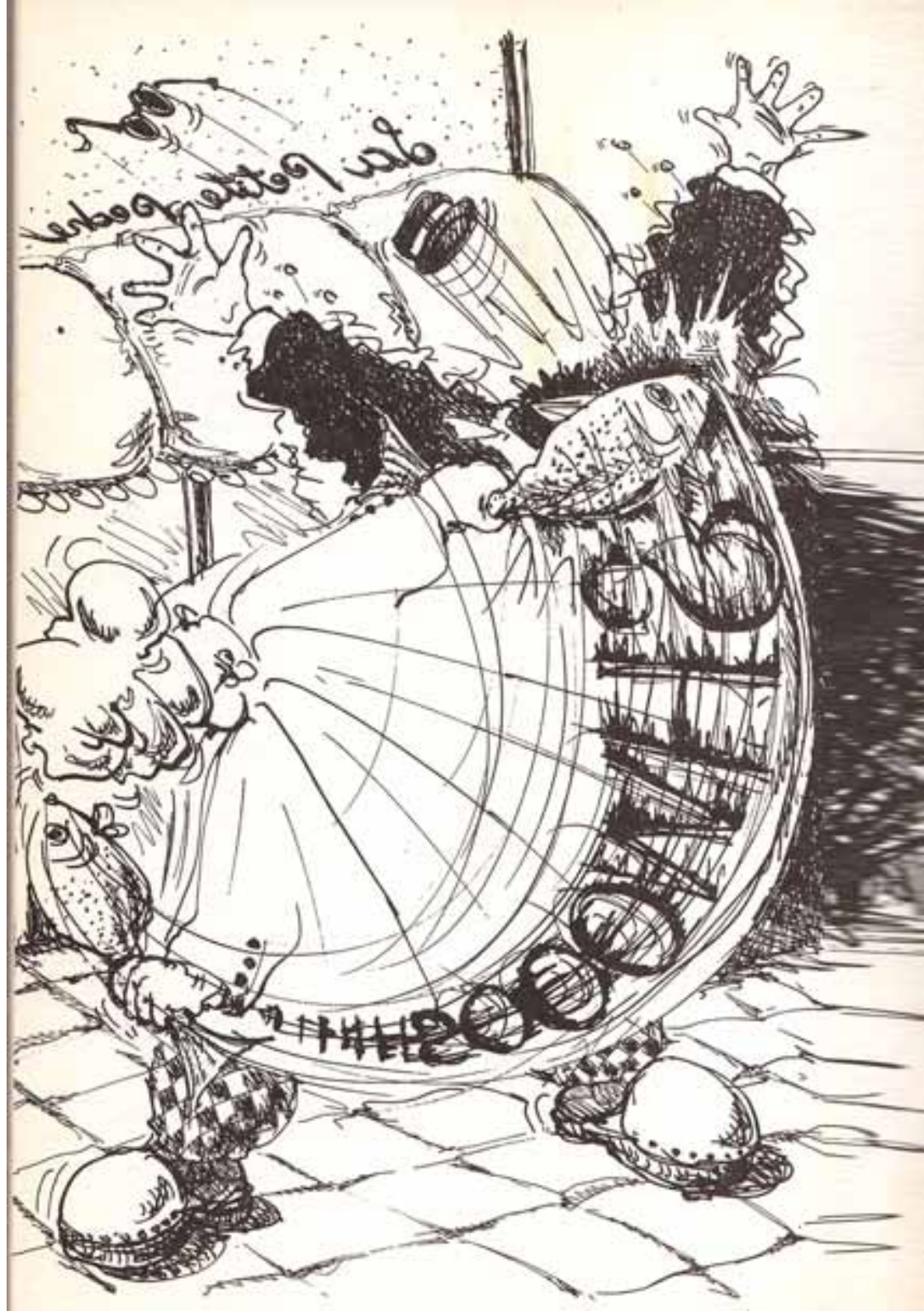
- På min ære!

De to mennene stoppet, rakte hverandre hånden og gikk hver til sitt. Filur gikk tilbake til den hvite limousinen med sotete vinduer. Uten å ta av seg solbrillene tok han frem en liten PC-laptop, skrev en melding og sendte den via modem.

Nøyaktig ti minutter senere lå det en telefaks på skrivebordet til de største supermarkedene rundt om i verden. Han hadde sitt løfte om sertifikater, og nå kunne Filur Fisk garantere både pris og kvalitet. Han kunne også garantere rikelig med rimelig fisk, spesielt laks, dersom de ville ha.

Jonas Filur levde for øyeblikk som dette, da bitene falt på plass. Han gned seg i hendene. Raskt tenkte ham igjennom anledningen som nå hadde åpnet seg. Med at Krink garanterte kvaliteten ville prisene gi seg selv. Å spe på med litt ekstra fisk ville bare gi større muligheter.

Der og da bestemte Filur seg for å slå til på et større parti billig laks fra

Russland som kunne selges med god fortjeneste.

Atter en hjørnestein i Jonas Filurs imperium var lagt. Neste skritt var å få laks fra Filur Fisk til å vinne førstepremie under årets fiskekokkemesterskap. Det var ensbetydende med kvalitet og ga et stempel han visste å kunne utnytte på sin egen spesielle måte.

Straks etter tastet han seg inn i hovedanlegget til fiskemarkedet. Ved å tilføye noen spesielle koder kom han inn i hovedmalet på dagens auksjonsregister. Jonas Filur brukte ikke lang tid på å endre sine opprinnelige tall slik at han klarte å overby der hvor han ønsket, slik at han fikk tilslaget. Samtidig gikk han inn og senket tilbudet sitt på fisken fra Klekk-I-Fjord-Fisk til spottpris.

Filur følte seg ekstatisk. For å feire atter et kupp på auksjonsmarkedet ba han sjåføren ringe og bestille et bord i restauranten «le Petit Peche», den beste fiskerestauranten i hovedstaden.

Fiskerestauranten var drevet av mesterkokken René. Var det en som kunne trylle frem spennende fiskeretter, så var det ham.

Limousinen kjørte opp foran restauranten og stoppet. Sjåføren gikk ut og åpnet døren. Filur steg ut, løftet hodet og stirret og rett inn i det illsinte ansiktet til mesterkokken René Olsen. Han holdt en diger laks etter halen. Fisken luktet vondt - som gammel fisk - og gammel fisk lukter ikke godt.

- Jonas Filur? freste Mesterkokken René

- Ja.

- Jeg betaler ikke for fisk som lukter vondt! brølte mesterkokken på en måte som fikk alle til å stanse med hva de holdt på med, og stirre.

Samtidig kom den gamle, illeluktende laksen seilende og traff Jonas Filur rett over ansiktet. - Du lurer og jukser og ødelegger mitt rykte som mesterkokk! brølte René.

Filur falt bakover og rett inn i baksetet på limousinen. René smalt bildøren igjen.

- Og kom ikke tilbake!

Nå var det Filuts tur til å frese.

Var det en ting Filur kunne ikke forstå, var det hvordan noen kunne tro at han leverte dårlig fisk.

- Du skal få svi, Mesterkokk René Olsen, lovet Filur seg selv og ba sjåføren kjøre.

Oppdrettsanlegget "Klekk-I-Fjord-Fisk" lå ulendt til, ved foten av en stupbratt skråning, som gikk rett i sjøen.

Ole Klekk-I-Fjord, eier av anlegget, satt på en liten fjellknaus med utsikt over anlegget, og tenkte. Han løftet blikket og myste opp mot fjellene. Han var en rotekopp. Han var heller ikke flink med tall. Det viste prisene han fikk. Han hadde tapt penger igjen.

At jeg aldri lærer, tenkte han.

Ole hadde fortsatt rikelig med fisk. Likevel var han blakk! Verre var det at nevøen Freddy var på vei for å besøke ham. Det siste han trengte nå var en nevø han måtte passe på.

Fjellknausen over anlegget var Ole Klekk-I-Fjords tenketue. Han beundret fjellene og anlegget som lå der nede. Utsikten fikk tankene til å klare

Miljø, tenkte han. Miljøfisk ble bedre betalt. Den siste fisken hans nådde så vidt opp i kvalitetspoeng. Hva Putte Krink ville si neste gang, våget han knapt forestille seg.

Han tenkte på alt arbeidet han hadde lagt ned. Fisken svømte rolig rundt i dypet uten å vite noe som helst. Der lå både hav og fjell. De sto der slik de alltid hadde stått. Det var fortsatt så mye som måtte gjøres.

- Miljø, gjentok han, men visste ikke hvor han skulle begynne. Der og da bestemte han seg for et bedre miljø. Han måtte bli mer moderne, følge bedre med i tiden. Ole Klekk-I-Fjord var tilbake fra sin tenketue, gikk inn i nøstet og begynte å sortere fisk. Smålaksen som gikk i egne oppdrettskar skulle nå overføres til sjøvann og måtte, for enhver pris, ikke stresses. Da kunne den bli syk, i verste fall dø.

Forsiktig satte Ole Klekk-I-Fjord en spesiallaget rist ned i vannet og trakk den bortover. Yngelen som var liten, fikk rolig svømme gjennom.

Resten forble i den andre enden på karet.

Det var en møysommelig prosess.

Den største fisken fikk stadig mindre plass. Til slutt var trengt opp i et hjørne. Først senere skulle den få svømme inn i en sluse som førte rett ut i sjøen. Resten av fisken måtte pent vente til den ble større. Ble den overført til sjøen for tidlig, ville den dø, og aldri bli til laks.

Charles Dietleff kjørte den snertne lille røde sportsbilen inn på en sidevei og parkerte den bak noen busker. Deretter tok han av seg de håndsydde skoene sine av merket Bally og silkeskjorten fra LaCoste. Så trådte han på seg en oransje overtrekksdress der det sto «Gullifôr» på ryggen samt et par sjøstøvler med luftputer i gummisålene. Overtrekksdressen hadde en svak lukt av fersk laks. Deretter fant han frem salgskufferten, som inneholdt alt fra priser og kontrakter og bedriftsgaver av forskjellig slag.

Det var fremdeles et par ting som gjøres. Charles Dietleff satte seg ned med kundedatabladet for Ole Klekk-I-Fjord. Der sto alt fra salgstall det siste året, til gjeld, finansiering og personalia. Han gjennomgikk dem i detalj. Ole Klekk-I-Fjord var en grei kar som ikke stilte for mange vanskelige spørsmål. Gjelden var stor og han var forsiktig i måten å gjøre ting på. Dietleff var klar.

Det siste han gjorde var å slenge Rolex-uret sitt, i ekte gull, inn i hankerommet før han smalt igjen bildøren og låste den.

Charles Dietleff var superselger for Gullifôr Fôrfabrikk, en av de tre ledende fôrprodusenter i landet. Fremdeles skyldte Ole Klekk-I-Fjord Fôrprodusenten Gullifôr mange penger for de siste leveransene; men han trengte stadig mer fôr.

Grei liten business, tenkte Dietleff. Jo mer fisken vokste desto mer måtte den spise. Ole Klekk-I-Fjord ville trenge stadig mer fiskefôr utover året og det ville enda gå lang tid før fisken kunne selges.

- Mer fôr, mere penger og enda mere lån, trallet Dietleff. Han hadde med seg et enda bedre finansieringstilbud enn det forrige. Målet var å låse Ole Klekk-I-Fjord slik at han kjøpe fôr bare fra Gullifôr Fôrfabrikk.

Han hadde også med seg prøver fra det nye spesialfôret «Knall», som skulle få småfisken til å vokse ekstra fort.

Videre hadde han med seg et Gullifôr spesialslips for oppdrettere og en walkman og egen CD med den nye «Knall-suksess»-låten. Meningen var at oppdretterne skulle synges mens de fôret fisken. Melodien gikk til Krone-rulle-sangen: «... *fôre en, fôre to, fôre tre*. ...», og Dietleff nynet den idet han svingte av på vei inn gjennom skogen og ned til anlegget.

Oppdrettsmerdene til Ole Klekk-I-Fjord lå ute på sjøen men kaiområdet virket forlatt. Charles Dietleff gikk på gummisåler bortover kaien og bort til nøstet. Der sto Ole Klekk-I-Fjord med ryggen til og sorterte fisk i noen store, grønne kar. Dietleff listet seg opp bak Ole Klekk-I-Fjord: - Hei gamle ørn! ropte han og slo Ole hardt på skulderen:

Ole Klekk-I-Fjord kvapp så risten glapp ut av hendene hans. Fisken som var så møysommelig sortert, pilte alle veier. Ole virvlet rundt og en blanding av raseri og fortvilelse lynte fra øynene hans.

- Har med et nytt og enda bedre spesialfôr til småfisken din, sa Charles Dietleff og vippet frem Gullifôrslipset med ferdiglaget knute og trådde det først over hodet og så rundt halsen på Ole. Så strammet han knuten så Oles øyne formelig bulte.

- Der, oppdretternes storsjarmør! ropte han og klasket Ole på skulderen for annen gang.

I en glidende bevegelse kjørte han den frie hånden ned i karet og snappet opp en av de minste fiskene, som hadde fått sjokk og lå og fløt med buken i været. Han holdt den opp etter halen.

- For et ynkelige krek, og det kaller du fisk! Han la ikke engang merke til at Ole ble hvit rundt munnen. - Nei far! Det du trenger er det nye fiskefôret «Knall». Så stappet han en fiskefôrpellet inn i munnen på fisken og slengte den ut i karet igjen. - Nå skal du se på vekst, gutt! Merk deg den fisken!

Ole tok ett skritt frem og grep Charles Dietleff etter brystet og løftet ham en ti centimeter opp av gulvet. Ole Klekk-I-Fjord knurret omtrent som en illsint dobermannpinsjer.

- Vet du hva du har gjort! freste han.

- Ta det rolig, gutt! Jeg er bare her for å selge fiskefôr, jamret Dietleff seg. - Ingen grunn til å bli hissig! Hva med litt ekstra kreditt, litt ekstra lån! Vi fikser det meste, sa han.

Ole tenkte på alle regningene og satte selgeren forsiktig ned på gulvet igjen.

- Vi kan alltid snakke om det, sa Ole og kastet et blick på karet. Flere småfisk lå med buken i været.

Da Charles Dietleff gikk tilbake til bilen nynet han på den nye «Knallsuksess»-låten: ... *føre en, føre to, føre tre*. Han hadde undertegnet en ny kontrakt om levering av fiskefôr til Klekk-I-Fjord-Fisk.

Stakkars onkel Ole, tenkte Freddy som satt på bussen med sin bærbare PC på fanget. Han var på vei mot Ytrevik.

Freddy ville hjelpe onkelen sin, men visste ikke hvordan. Onkelen var

ikke særlig oppfinnsom.

Hva med miljø? tenkte Freddy. Det var nye tider og den som ikke tenker miljø, vil få problemer med å selge varene sine. «Grønn linje»! fablet han. Kanskje han kunne gjøre noe for onkel Ole likevel. Så var det dette med fett. Alle var så opptatt av fett. En «laks-light», var noe alle ville ha. Han hadde funnet svaret.

- Grønn-laks-light! ropte han høyt så alle de andre passasjerene snudde seg og så på ham. Freddy gliste og tastet inn sine notater på PC-en.

Tenk miljø - tenk light - tenk grønt!

4

I toppetasjen i det digre forretningsbygget til Filur Fisk midt i hovedstaden, satt en mager firskåren mann med solbriller. Foran ham satt en mann og ventet på beskjed fra sjefen sin. Han het Kalle Grom, og var fiskeoppkjøper.

Jonas Filur var lei av ikke å ha full kontroll over lakseprisene. Det samme gjaldt hvor mye fisk han til enhver tid fikk. Nå følte han at tiden var inne.

- Endelig! ropte sjefen og startet møtet.

Han skulle overta Klekk-I-Fjord-Fisk.

Kalle Grom åpnet stresskofferten og romsterte i papirene sine.

- Fisk! sa Jonas Filur. - Vi skal ha den beste, den billigste og den største. Vi skal eie anlegg. Vi skal eie fabrikker. Vi skal bli stor og enda større!

Kalle Grom så på ham med store øyne. På veggen hang et digert kart. En knallrød knappenål sto midt i et lite sted som het Ytrevik. - Der skal vi eie! sa Filur og pekte på kartet med en lang finger.

Kalle Grom rettet seg opp i stolen.

- Planen er, fortsatte mannen med solbrillene mens han lente seg over skrivebordet. - Å eie stadig mer.

Det var slik Jonas Filur hadde bygget sitt imperium. Han presset og presset på pris, og til slutt måtte eierne selge. Han var også en gnier. Brukte han penger, var det kun på seg selv.

Jeg klarer det ikke stort lenger, tenkte Kalle Grom. Han var lei av å trekke rundt på det ene oppdrettsanlegg etter det andre og presse på pris. Forkjølelsen var bare blitt verre. Jonas Filur betalte verken bil eller drosje, så Grom måtte ta buss. Han måtte gå og var konstant våt på beina.

Det var sent. Fru Elvira Erkebom hadde nettopp tatt av seg sminken da telefonen ringte. Det var Kalle Grom.

- Allo? sa Grom.

Elvira rettet ryggen. Kunne det være ham? Hun hadde truffet Grom på Ytrevik Kafé, den eneste i Ytrevik. Det hun ikke visste var at Kalle Grom var konstant forkjølet; hun sikker på at han var fransk. Fransk, vakker og så høflig.

- Allo! gjentok stemmen. - Hvordan står det ...? Han skulle til å nyse og klarte ikke å fullføre setningen.

Det var den samme mandige stemmen som snakket og pustet gjennom nesen samtidig, med fransk aksent.

Elvira Erkeboms knær sviktet.

- Er det virkelig deg? spurte Elvira.

- O...i, sa han og pustet tungt inn i røret.

Elvira formelig hang over telefonen, dyttet hår og krøller på plass og rettet på skjørtet. Hun så seg i speilet. Hun hadde ikke vært hos frisøren, neglene var ikke lakkert og øyesminken var heller ikke på plass. Hun tørket bort litt gammel leppestift og sukket. Ingen overrumplet Elvira Erkebo på den måten.

Tenke seg til å ringe på den måten, uten å gi beskjed på forhånd.

Men så var heller ikke Kalle Grom hvem som helst. Han var fransk.

- Er det virkelig deg? gjentok hun og støttet seg til dørkarmen.

- Jeg vil snakke om Ole Klekk-I-Fjord. Grom tok frem et lommeørkle og holdt seg for nesen. Stemmen ble enda dypere og mystisk.

Da Kalle Grom hadde lagt på røret fikk Elvira det travelt. Hun husket hvert ord han hadde sagt.

Ole Klekk-I-Fjord sitt oppdrettsanlegg var noe griseri. Han var et miljøsvin.

Noe må gjøres! tenkte hun på vei opp trappen til sønnens værelse.

- Harry! ropte hun.

Oi, tenkte Harry som satt sammen med kameraten Tåklum. Han hørte på stemmen at moren hadde et nytt prosjekt på gang.

- Harry! gjentok moren.

- Ja, ropte han tilbake.

- Du vet, den oppdretten på Ytreneset; Ole ett eller annet? Stemmen minnet om en katt som malte.

- Ja, svarte sønnen usikkert. Hva var det moren hadde funnet på nå?

- Han forurensar noe grusomt, sa moren. - Ikke sant?

- Vel ..., sa Harry.

- Ikke sant? gjentok Elvira.

- Jo, svarte sønnen.
- Da må det stoppes! sa Elvira Erkebom.
- Ja vel, mor, svarte Harry som der og da fikk planer om å starte sin egen miljøbevegelse. Tenk å bli større enn Greenpeace.

Den kvelden stiftet Harry Erkebom og kameraten Tåklum sin egen miljøbevegelse, Jordens krigere. De skulle forsvare miljøet, rydde opp i forurensning.

- Hvor skal vi begynne? spurte Tåklum.
  - Miljøaktivister må komme i avisen, sa Harry.
- Tåklum ble varm. Han hadde alltid ønsket å komme i avisen. - Da må vi gjøre noe spennende!

- Vi er krigere, jordens krigere, fortsatte Harry. - Vi må angripe.
- Hvor?
- Vi starter med oppdrettsanlegget på Ytreneset.
- Er det en miljøfiende?
- Ja.
- Forurenser han?
- Vet du hva som er under merdene?
- Nei.
- Skitt og fiskelort!
- Skitt og fiskelort?
- I tonnevis.
- Mener du det?
- Tusen tonn; rett under merden, for det hadde moren fortalt. - Slikt kan vi ikke ha!

- Ikke? spurte Tåklum, som ikke visste helt hva han skulle tro. Fru Erkebom var drivkraften i nesten alt som rørte seg i Ytrevik. Alt fra skolestyret til kirken og dyrevernet.

- Fisken bare spiser og skiter og alt går rett i vannet, fortsatte Harry.
  - Rett til bunns, og der blir det liggende.
  - ... og forurenser?
  - Ja.
  - Hva skulle fisken ellers gjøre ...? spurte Tåklum.
- Øynene til Harry Erkebom lynte.
- Du er kriger og skal forsvare miljøet. Jordens krigere er miljøets tjenere. Seier over Ole Klekk-I-Fjord!

Samtidig som Jordens krigere ble stiftet ringte telefonen hjemme hos Putte Krink, fiskekontrolløren i Ytrevik.

- Allo, sa stemmen.

Putte Krink rygget.

- Hva-for-noe? sa han forbauset.

- Allo-allo, gjentok stemmen.

Hjernen til Putte Krink jobbet så det hvinte - på overtid.

Om han bare kunne huske hvor han hadde hørt den stemmen før.

Plutselig husket han det. Det var fiskeoppkjøperen til Filur. Han som snakket gjennom nesen; måtte være fransk.

- Ah, bon jour, sa Putte Krink og slo ut med armene for å bukke, ogsamtidig klasket han telefonen i veggen. Krink likte å vise at han kunne snakke utenlandsk.

Grom, i den andre enden, skvatt til. Han hadde aldri helt forstått seg helt på at fiskekontrolløren i Ytrevik kunne være så hissig.

Krink fikk raskt telefonen til øret igjen.

- Fisken er så dårlig, sa Grom; han var forferdelig forkjølet og tett i nesen. Dermed snakket han faktisk gjennom nesten - neste på fransk.

Krink rygget.

- Bløt, syk og full av lus, fortsatte den misfornøyde Grom, - Noe må gjøres.

- Jeg har allerede lovet ..., begynte Krink men fikk ikke fullført. Mannen i den andre enden hadde begynt å nyse.

For Putte Krink var det å fuske med fisk av siste sort. Tenke seg til at noen fusket med fisk i hans distrikt!

- Det må rettes på, sa Krink bestemt og rettet ryggen. - Det er så mye lettere å ordne slikt direkte, sa han og bukket. Han håpet bare at Grom ikke hadde nevnt dette for noen andre.

- Og miljøet? spurte Grom.

- Hva med miljøet? spurte Krink.

- Jo, miljøet, sa Grom. - Det fisemiljøet er forferdelig.

- Jeg skal sjekke det, sa Krink.

- Fru Erkebom har startet miljøbevegelse og hun skal sjekke miljøet.

Nå ble Putte Krink rød i ansiktet. Fru Elvira Erkebom! Den mest brysomme kvinnen i Ytrevik. Innerst inne var han forelsket i henne, men det var hans hemmelighet.

Putte Krink bukket og lovet å kontrollere.

- Kontrollere Klekk-I-Fjord-Fis? spurte Grom videre.

- Klekk-I-Fjord-Fisk? spurte Krink.

- Han er surk, svindler.

- Skurk? spurte Krink.

- Svindler og miløsuk, sa Kalle Grom.

- Det er ikke mulig, sa Krink, som var grenseløst forvirret. Ole Klekk-I-Fjord kunne ikke være skurk!

Et nytt dataprogram tillot Radar å registrere forstyrrelser på hans egne datalinjer. Atter en gang koblet han seg opp mot dataanlegget til fiskemarkedet. Samtidig registrerte han at noen var innpå linjen hans. Det han ikke visste var at Televerket hadde satt en egen mann på å oppspore datasnokere, for endelig å komme dem til livs.

- Nå! sa Radar høyt og koblet inn det nye programmet sitt.

Dermed begynte det å søke etter åpne telelinjer. Fant det en åpen linje, koblet det seg innpå og endret sendefrekvensen. Dermed klarte heller ikke Televerket å spore telesignalene hans.

- Borte vekk, sa en overrasket man som het Sture Nortug Sogne, som var kontrollør, og som hadde fått jobben med oppsporingen av uregelmessigheter på linjenettet. Han forsto ikke helt hvordan han først hadde funnet datasnokeren - og så mistet ham igjen.

Nå fikk Radar arbeidsro. Han oppdaget at dataanlegget i fiskemarkedet hadde et automatisk, rullerende kodesystem for på- og avkodning. Det skiftet stadig vekk. Alt for at de interne brukerne skulle kunne være beskyttet mot datasnokere. Filur Fisk var en slik kunde.

Radar hadde en fiks idé. Han skulle knekke kodene til Filur Fisk, direktørens egne private datafiler.

- Nå, sa Radar til skjermen og lastet inn en «sleeper».

«Sleeperen» var et slags datavirus. Den ble plassert i anlegget der den registrerte enhver endring som ble gjort. Spesielt registrerte den endringer i koder. I praksis virket den som en datamaskin i datamaskinen, bare at «sleeperen» tilhørte Radar, og det var han som styrte den.

Etter en uke ville «sleeperen» våkne til liv, ringe ham tilbake og, helt automatisk, laste over enhver endring i det som var skjedd i sikkerhetsfilene til Filur Fisk. Dermed kunne Radar koble seg inn når han måtte ønske, lese seg forbi det som var av koder og andre sperrer.

Han skulle inn i filene med høyeste graderingsnivå.

Radars egentlige navn var Roll Fevik og han var tretten år.

Dataanlegget hadde Roll fått av faren til jul, en gang for lenge siden. Nå var dette den eneste virkelige vennen han hadde. Det han mest av alt ønsket seg, var en skikkelig venn. Da han var liten ble foreldrene skilt. Faren forsvant og det var det siste han hadde hørt eller sett av ham.

Radar pløyde alt han hadde av skuffelse inn i sin hobby, det å være

hacker. Jonas Filur, den øverste sjefen i Filur Fisk, var blinket ut som mål. Han visste ikke helt hvorfor, men han følte en indre trang til å ta knekken på akkurat *det* anlegget.

Nå håpet Roll at Freddy, en på hans egen alder, kunne bli en virkelig venn.

I mellomtiden var kodenavn «Radar» blitt en av de beste og listigste datasnokerne i landet. Venner traff han gjennom Internett, men miljøet var egentlig for tøft. Det var mye Roll ikke likte.

Å bruke modem kostet penger. Derfor hadde han funnet frem til et mangfold av måter å finansiere sine tellerskritt på. De fleste ved å belaste andres kontoer, telefonnumre eller kredittkort.

Han visste at det var ulovlig og at Televerket jaktet på ham. Han var overvåket.

5

Det var belgmørkt og lenge etter midnatt. To kamuflasjeklede skikkelser lå bak en busk. De reiste seg halvt og var nesten usynlige der de krøp fra tre til tre i den mørke skogen. Da de kom til en lysning, la de seg flat på magen og ålte seg bortover skogbunnen.

Veien gjennom skogen var kronglet. Den tråklet seg rundt trestammer og gjennom kratt. De to guttene bante vei mot strandkanten. Mellom seg slepte de en oppblåst gummibåt.

De var forsiktige, og stanset og lyttet med jevne mellomrom. Det var ingen måne og det var overskyet. En bedre natt kunne de ikke ønske seg. Den oppblåste gummibåten var imidlertid så bred at de hadde problemer med å få den med seg. Den kilte seg inn mellom trær og heftet seg fast i alt som stakk fram.

- Pass opp, freste den ene, som var miljøkrigeren Harry Erkebom ute på sitt første oppdrag.

Gummibåten hadde kilt seg inn mellom to trær og sto bom fast. Stillheten var til å ta og føle på.

- Skynd deg!

Harry halte og drog, rykket og skjøv.

- Au!

Han rygget og trakk midt oppå en spiss rot som stakk opp fra bakken.

- Shhhh!

Skogen kastet dype skygger.

Hverken Harry Erkebom eller Tåklum likte seg. Det var mørkt og rundt seg skimtet de små lys. De var gule og de blunket.

Øyne!

Tåklum kjente hvordan det løp kaldt nedover ryggen på ham. Det var ville dyr der ute! De to store øynene oppe på greinen tilhørte en ugle. Bare

den ikke var farlig.

- Jeg liker ikke dette, hvisket Harry og stanset på en liten høyde.

- Der, sa Tåklum og pekte. De skimtet noe som måtte være en sti som snodde seg inn mellom trærne og ned mot sjøen.

Så begynte Harry å klø. Han hadde stanset midt oppå en maurtue og maurene var blitt hissige og gikk til angrep. Noen fant veien opp, på innsiden av buksene. Andre klarte å finne veien helt inn i underbuksen hans. Det klødde og sved. Harry spratt i været og rullet ned fra tuen. Han kunne ikke rope, måtte være stille. Han kunne bare hoppe rett opp og ned og gni seg langs leggene.

- Tufs, hvisket Tåklum til ham.

Harry Erkebom bestemte seg for at maur ikke hørte hjemme i skogen, at de måtte utraderes.

- Slettes fra jordens overflate! freste han og tok et skritt frem.

Dermed raste Harry og gummibåten utfor en diger skråning.

- Hjelp!

- Jeg vil hjem, hvisket Tåklum, som plutselig fikk lyst til å snu.

- Ikke tale om, freste Harry, som hang i et tre lenger nede.

Til slutt nådde de vannkanten.

Omrisset av et oppdrettsanlegg lå som en skygge ute på vannet.

De to guttene satte fra seg gummibåten, midt oppå en spiss stein. Så skjøv de fra og kravlet om bord. Ingen av dem så boblene som steg opp langs siden på gummibåten.

- Forsiktig!

Gummibåten sto ustøtt. Den gynget og skvulpet og ville ikke stå i ro.

- Søren!

I et forsøk på å gjenvinne balansen ble Harry Erkebom slengt fremover. Bare det hvite i øynene, som skinte gjennom finlandshetten, var synlig.

Flytekragene som holdt nøtene lå som store runde skygger. Oppi nøtene så de fisk som plasket og hoppet. Merdene var fulle av laks.

- Er det forurensning? spurte Tåklum.

- Vi tar den, sa Harry og pekte på den nærmeste merden. Det var den som inneholdt stamfisken til Ole Klekk-I-Fjord. Den han skulle bruke til å skaffe seg nye egg, å lage yngel og dermed ny laks.

- Det virker så fint og fredelig her, fortsatte Tåklum.

- Han er et miljøsvin, sa Harry bestemt.

- Hvorfor akkurat han?

- Mor sa at han må stoppes.

- Hvorfor ...?

- Vet ikke, men skal vi stoppe forurensningen må vi starte her!

De padlet videre. Lydløst gled gummibåten inn til notveggen på den nærmeste merden. Harry tok frem en diger jaktkniv, lente seg frem og begynte å skjære over maskene. Stille halte han favn etter favn med not opp fra dypet og fortsatte å skjære.

Gummibåten holdt på å sige fra og Harry, med begge beina om bord i båten, klamret seg fast til flytekragen mens han hang i en slags bue over vannflaten.

- Så hjelp meg da, hvisket han.

Med den frie hånden grep Tåklum tak i noten og dro den til seg. Samtidig med at gummibåten gled på plass, merket han boblene som steg opp.

- Båten lekker! ropte han.

- Shhhh! sa Harry.

- ... vi synker!

- Vær stille!

- Jeg vil på land! sa Tåklum og reiste seg i båten.

Samtidig mistet Harry taket på den tunge noten og kniven glapp. Den ble kjørt rett inn i siden på gummibåten og en hissende lyd fylte natten.

Imens svømte laksen ut gjennom åpningen i noten og ut i det fri.

- Hva i all ...?

Harry rykket løs kniven. Gummibåten begynte å synke.

- Ro, for søren!

Han slapp notveggen og de begynte å padle tilbake til land. I begynnelsen gikk det greit. Det fosset rundt baugen på den lille gummibåten. Men så gikk det tregere og tregere ettersom den sank dypere og dypere i vannet. Da de endelig nådde fjæresteinene var båten nesten helt under. Det var som å padle i en plastsekk full av vann.

Endelig nådde de land. De hoppet ut, grep tak i båten og begynte å hale den opp i fjæresteinene. Den var blitt blytung. De halte og dro, det skvulpet og plasket inne i båten. Harry måtte ta frem kniven og skjære opp begge gummipontongene for at vannet skulle få renne ut.

- Kom igjen! hvisket han.

De grep det som var igjen av båten og begynte å klatre og dra seg opp etter den bratte skråningen. Harry først og Tåklum etter.

- Tror du noen har sett oss?

Harry var for andpusten til å svare.

Båten hadde kilt seg fast igjen.

Harry satte seg rett ned, også denne gangen på toppen av maurtuen.

For annen gang gikk maurene til angrep.

Ole Klekk-I-Fjord, som bodde i andre etasje på nøstet, var på vei ut på bryggen da han ante uråd. Det var så stille. På denne tiden pleide laksen å hoppe i vannflaten. Den var sulten og ville ha mat.

Nå var det ikke engang så mye som en krusning på overflaten.

Grepet av panikk tok han kikkerten og sprang ut på bryggen. Tørr i munnen løftet han kikkerten. Det var et digert hull i notveggen. Han løp bort til båten, startet påhengsmotoren og ga gass. Den lille båten reagerte momentant. Kraften fikk baugen til å sprette opp. Hadde han ikke kastet seg fremover ville den ha gått rundt. Men han ga ikke slipp på gassen.

Reddes det som reddes kan, tenkte han.

Laksen var kjønnsmoden, klar til stryking. For Ole skulle den bli neste generasjon laks, hans levebrød. I tillegg skulle den brukes til å betale det han skyldte i skatter og avgifter. Han hadde også et håp om å kvitte seg med gjelden til førprodusenten.

Merden virket tom. Alt hadde rømt, fryktet han.

Gråten satt i halsen.

Ole grep tak i notveggen og løftet. Revnen fortsatte ned i dypet. Noten var tung. Ole halte og dro, og meter for meter fikk han notveggen opp av vannet. Han hektet den opp etterhvert.

Hvor mye fisk hadde rømt? Var det noe tilbake?

Ole satte fra seg båten i fjæresteinene. Sakte klatret han opp skråningen, på jakt etter spor. Og spor fant han. De var over alt. At det var en gummibåt var også tydelig. Flere steder var det skrubbsår på trær. Det var først da han kom til maurtuen at Ole forsto.

- Byfolk! Det var han sikker på.

6

Nedtrykt var Ole tilbake på anlegget for å vurdere skadene han hadde fått. Han hadde tre generasjoner med fisk fordelt på anleggene. Det var de små, de mellomstore og de største. I tillegg hadde han sin stamfisk, den som hadde rømt.

Nå satt Ole uten fisk som kunne lage nye egg.

Dermed kunne han også bare glemme det å klekke frem nye generasjoner med fisk.

- Det var som bare ..., freste Ole Klekk-I-Fjord. Han hadde ikke ord. Nå skulle han flytte ut på bryggen og sitte oppe hele natten, i fall de kom tilbake. De kunne bare våge!

Imens hadde nevøen Freddy dukket opp. Han sto på bryggen og vinket.

- Ikke nå allerede, utbrøt Ole og lukket øynene. Han løftet blikket og så utover de andre merdene.

- Han skulle ikke vært her på flere dager enda, mumlet Ole. Til slutt løftet han hånden og vinket. Hvorfor hadde han en sånn tåpelig søster. At ikke hun klarte å ta seg av ungen selv!

- Oh-hoi onkel! ropte Freddy, og vinket mer iherdig.

Ole himlet med øynene og så ned i vannet igjen. Kanskje han ville forsvinne?

Det gjorde han ikke.

Til slutt løftet Ole på hodet og gryntet et - hallo! som Freddy neppe hørte.

Det som oppstok Ole var at han måtte ha ny stamfisk. Han måtte ha nye egg. Han hadde fire merder med fullvoksen fisk som kunne selges. Ungfisken

var problemet.

Ole sukket og kastet et siste blick utover havet før han satte seg i båten og kjørte inn for å møte Freddy.

Samtidig, langt ute i havet var en villaks på vei innover fjorden. Den er var gyteklar, på vei tilbake til sin fødeelv.

Ole fortsatte innover mot land. Det plaget ham at Freddy var et slikt oppkomme av ideer han ikke hadde bruk for.

- Disse ungene, sa han høyt. - De tror de vet alt. Problemet for Ole var at han ikke visste hvordan han skulle håndtere det.

- Hei, onkel! gjentok Freddy.

Ett blick på den store kofferten og Ole forsto at Freddy hadde tenkt å bli en liten stund.

På den andre siden av Ytreneset lå en hvit cabin cruiser for anker. På akterdekket sto to skikkelser i dykkerdrakter. Den ene gutten var full av små røde bitt fra maur, og det klødde noe infernalsk under dykkerdrakten.

- Skynd deg, vi må i vannet, sa han og håpet at det ville hjelpe.

- Tror du han har merket at laksen er borte? spurte Tåklum.

- Håper det, sa Harry ondskapsfullt, og klødde. - Nå skal vi ta resten.

- Rubbel og bit?

- Alt!

Harry hadde med seg en gassdrevet harpun for å forsvare seg mot hai og andre villfisk. Man visste aldri. Også han hadde sett filmen «Haisommer».

Så trakk de dykkermaskene ned over ansiktet og satte munnstykket i munnen..

Den ene løftet en tommel i været.

Den andre nikket.

På likt la de en hånd over svømmemaskene, presset den mot ansiktet og hoppet. De digre svømmeføttene klasket mot vannflaten.

***

- Hva er i veien? spurte Freddy.

Ole fortalte om notveggen, om stamfisken og katastrofen. Han fortalte også at han skulle flytte ut på bryggen i tilfelle de kom tilbake.

- Klarer vi å lage ny stamfisk? spurte Freddy.

- Vi? spurte Ole og så på sin nevø.

- Jeg kan hjelpe.

Ole fikk en ukontrollert rykning i ansiktet.

- Med hva? spurte han.

- Vi kan skremme innbryterne. De kommer om natten, og ser ikke. Da kan vi starte med å lage noe som ligner på digre, svarte edderkopper og henge dem i trærne ute i skogen. Det burde få dem til å tenke to ganger innen de fortsetter. Det kan være nok til å stoppe dem - de som ødela noten din.

- Tror ikke på det, sa Ole.

- Vi gjør, sa Freddy, som tok med seg litt tråd og forsvant opp i skråningen. Han plukket mose, noe gress og surret det hele på plass med tråd. Plutselig holdt han en stor ullen dott som lignet en tarantella i hånden.

- Nå skal vi se om den virker, tenkte Freddy og klatret opp på taket på nøstet.

En diger edderkopp ble firt sakte ned til den hang over inngangsdøren, i øynehøyde.

Det gikk heller ikke mange minuttene innen Ole kom gående nedover bryggen med bøyd hode.

Freddy ventet tålmodig og senket edderkoppen et hakk.

Ole hadde kurs rett mot døren.

Plutselig rykket Ole til, sperret opp øynene og ble hvit i ansiktet. Han åpnet munnen for å skrike, men det kom ikke en lyd.

En så stor edderkopp hadde han knapt sett i bøker.

Når villaksen har buken full av nye lakseegg, har for vane at den trekker inn til kysten, opp i elvene for å gyte. Nå var en gyteklar hunnlaks på vei mot Ytreneset. Den hadde stoppet opp. Det var forskjellene i vannlagene som styrte dens autopilot på vei innover fjorden. Det var som om en usynlig hånd hjalp med veivalget, og førte den videre. Noe ved måten vannet luktet og smakte på bestemte hvilken vei den tok.

Samtidig svømte den ene av de to dykkerne bort og nappet i den andre. Han snudde seg og pekte opp mot overflaten. De så skyggen av en diger laks som svømte lydløst gjennom vannet. Den var utenfor skuddhold. Den andre dykkeren nikket og de la på svøm, med våpenet klar.

- Skal du ha flere egg er det bare å fange en ny laks, sa Freddy, som ikke helt fattet problemet.

- Etter et slikt lakseslipp burde det være nok av gyteklar laks rett utenfor bryggekannten.

- Du kan bare ta det gamle laksegarnet, strekk det utover i fjorden og så kan du fange alle laksene dine tilbake.

- Ikke helt dumt, tenkte Ole, men sa det ikke.

- Kom igjen, sa Freddy og forsvant inn i nøstet. Han klatret opp på

hemsen og halte frem et laksegarn.

- Dette er ulovlig, mumlet Ole og tenkte på Putte Krink og alle grun-
nene til at han ikke burde gjøre det.

Imens hadde Freddy allerede slept laksegarnet ut på den lille bryggen
og veltet det opp i båten.

- OK - ja vel, sa Ole og gikk om bord og satte seg.

Han knyttet den ene enden av laksegarnet i brygga og startet motoren.
Så kjørte han ut mot midten av fjorden. På veien gled garnet sakte og lydløst
over rekka og ut i vannet.

Villaksen som var på vei inn fra havet, var kommet nærmere. Den
svømte forbi de ytterste av merdene i Oles anlegg og fortsatte innover fjorden.
Kursen var rett mot nøstet og bryggen.

Det villaksen ikke visste var at det allerede hadde gått rykter om at Ole
hadde mistet en mengde laks i løpet av natten. Ryktene hadde spredt seg og
hele Ytrebygda hadde stilt seg opp langs land med fiskestenger.

Også Putte Krink hadde tatt med seg fiskestangen men da han oppdaget
hvor mange som hadde møtt frem for å fiske laks, gjemte han fiskestangen
i buskene. Som fiskekontrollør stilte han seg opp foran de andre.

- Æe hem, sa han og rensset halsen. - Mitt navn er Krink og jeg er fis-
kekontrollør her. Det er jeg som skal bestemme.

- Hva? spurte en av fiskerne, men Krink overså ham.

- Nå skal det fiskes på likt, ropte Krink, som mente at ingen skulle
forfordes. Det som var av sluker skulle i vannet samtidig.

- Når jeg teller til tre, skal alle kaste samtidig, sa han og begynte å telle:
- En-to-tre.

Samtlige kastet fiskestengene bakover, vippet dem frem og flere titalls
sluker og fiskekroker føk ut fra hvinende sneller. De plasket i sjøen på en og
samme tid.

Det var et digert plask. Villaksen som var på vei inn fra havet skvatt til.
Mens slukene begynte å synke, var det stille. Det laksen så var at en diger
vase med snører, sluker og fiskekroker traff vannet rett foran den.

Dette var intet sted å være.

Et slag med halen og laksen var borte.

Imens sto Putte Krink og forsøkte å forklare de illsinte fiskerne at de
hadde kastet for tidlig.

- Amatører, skrek han. - Dere kan ikke følge de mest elementære in-
strukser.

Fiskerne ble mer og mer høylydde. For å overdøve banningen, mum-

lingen og klagene snudde Krink på hælen og gikk tilbake til bilen. Og klarte å liste seg bort for å få med seg fiskestangen.

Mot bunnen av fjorden svømte de to dykkerne. Bortsett fra boblene som steg opp fra luftflaskene, gikk de i ett med havbunnen. Den ene holdt harpunen foran seg.

Plutselig, og uten forvarsel, gled det en diger skygge over dem. Begge kjente hvordan nakkehårene reiste seg under våtdraktene. De trodde det var en diger hai!

- Hai! tenkte de begge på likt.

Over dem rodde Ole Klekk-I-Fjord og satte ut laksegarnet. Sett nedenfra, var det bare en diger, mørk skygge som gled bortover vannflaten. Hendene til Harry Erkebom begynte å skjelve. Harry formelig så for seg hvordan den digre haifinne skar gjennom vannet. Han løftet harpunen og siktet. Her gjaldt det å forsvare seg.

I samme øyeblikk startet Ole motoren. Harry siktet og trykket av. Den sylspisse harpunen suste gjennom vannet og smalt inn i bunnen på båten til Ole Klekk-I-Fjord.

Ole skvatt.

- Hva i all dager! ropte Ole som trodde han var gått på grunn, og skjønte ingenting. Det var kjempedypt akkurat der.

- Kanskje det er en hval, mumlet Freddy og håpet på noe stort.

- Kom igjen, sa Ole og ga full gass og kjørte innover mot land. Den andre enden av harpunen hang fast i håndleddet til Harry Erkebom. Idet linen ble stram, rykker den til. Harry, harpun og det hele, ble dratt gjennom havet i en voldsom fart. Rett inn i laksegarnet.

Da løsnet harpunen fra bunnen av båten.

Men Ole skulle ikke lenger enn inn til bryggen og stoppet.

Også laksen, som ble skremt, skjøt fart rett inn i det samme laksegarnet. Harry var for stor, men laksen ble sittende fast.

Ole, som nå hadde kjørt båten inn til bryggen, stoppet.

Det var en skremt og sint Harry Erkebom som endelig klatret opp lederen på cabincruiseren til moren. Han tok ut munnstykket, rev av seg masken og hev fra seg harpunen.

- Du skal få svi, Ole Klekk-I-Fjord!

En ting var sikkert: Han skulle fortelle moren hva som hadde skjedd.

- Han har ikke gjort noe, forsøkte Tåklum å si.

- Han er en terrorist! fortsatte Harry Erkebom. - Å dra meg inn i et laksegarn, ødelegge harpunen min og så sier du at han ikke har gjort noe!

- Det var du som bommet.

- Jeg hva for noe! freste Harry og hoppet opp og ned på dekket. Han var rasende og hadde allerede begynt å planlegge sitt nytt angrep mot anlegget til Ole Klekk-I-Fjord.

- Laks i garnet! ropte Freddy som oppdaget den glinsende torpedofor-
mete formen som sto i garnveggen. - Kom igjen!

Ole satt fremdeles og grublet over dunket i bunnen av båten.

- Vi må skynde oss. Laksen blir ikke sittende; den kan drukne, bli kvalt, ropte Freddy, som visste at laks måtte være i konstant bevegelse dersom den ikke skulle drukne.

Ole begynte å hale. Meter for meter med garn lagt i garnkassen, og den skinnende blanke fisken kom stadig nærmere bryggekannten. Da laksen endelig var helt inne, bøyde Ole seg, grep tak og løsnet den fra garnet. Han hev den så opp i en diger stamp som sto klar. Det var en hannlaks.

- Der er en til, ropte Freddy.

Ole begynte å hale fortere.

- Hent en bøtte, sa Ole ivrig, og grep fisken, en hunnlaks. Den sprelte

og var vanskelig å holde.

- Og få det garnet inn i nøstet, fortsatte han idet han skiftet tak for å holde laksen i ro. Den skulle tømmes for rogn.

- Hva er det som haster? spurte Freddy.

- Det er ikke tillatt å bruke laksegarn, det er ulovlig! freste Ole.

Freddy slepte den tunge garnkassen inn i nøstet. Deretter halte han den opp trappen og opp på hemsene igjen. Ole var tydelig nervøs. Han sto med en sprell levende villaks i armene og fiskekontrollør Krink hadde en lei tendens til å dukke opp når han minst var ventet.

- Se nå, sa Ole som holdt den digre velvoksne laksen i armene. Han var så nervøs at han skalv på hendene mens han forsøkte å presse ut fiskeeggene.

- Ooops! sa Ole.

Laksen var åleglatt. Den kastet, buktet og vred på seg og Ole hadde problemer med å sikte mot plastbøtten, hvor eggene skulle.

- Dette går aldri bra, mumlet Freddy.

Samtidig som Ole var opptatt med eggene, oppdaget han at fiskekontrolløren Krink var på vei nedover mot bryggen.

Krink har sine bestemte meninger om bruk av laksegarn, om villaks og lov og orden.

Freddy valgte å holde seg skjult inne i nøstet.

- Hva er det du driver med? ropte Putte Krink.

Ole Klekk-I-Fjord smilte.

- Legger egg.

- Og hva slags laks er det?

- Hatt den lenge, løy Ole og forsøkte å dekke til merkene etter garnet.

- Det rømte mye laks i natt, sa Krink og myste på ham.

Den mannen ser alt, tenkte Ole. Krink hadde de merkeligste øynene. De flakket hit og dit og boret seg inn i alt og alle. Han kunne få enhver til å føle at han hadde gjort noe galt, uansett om han hadde gjort det eller ikke.

Det å få en laks til å gyte i en plastbøtte var ikke galt, men han fikk Ole til å føle at det var det.

- Aha! ropte Krink og grep Ole i skulderen. - En villaks!

- Hvor - hva? spurte Ole troskyldig.

- Den, sa Putte Krink og pekte på laksen Ole holdt mellom hendene.

- Det er ingen villaks!

- Den ser vill ut, sa Krink.

- Villakser gyter ikke i bøtter, sa Ole.

Krink var tydelig hissig. Han hadde også sine meninger om hvordan oppdrettere forstyrret miljøet og balansen i naturen.

Ole tenkte på oppstyret det kunne bli dersom Elvira Erkebom fikk vite at laks måtte gyte i en plastbøtte.

Tanken ble avbrutt av et mektig hvin.

- Der står han!

Ole løftet blikket.

Nå er det gjort, tenkte han nedtrykt. Det var fru Elvira Erkebom og hun hadde med seg paraplyen sin. Det var varemerket hennes. I tillegg gikk hun i høyhælte sko og trangt skjørt. Over skulderen hadde slengt en boapels. Sønnen Harry var med henne og hadde på seg den kamuflasjefargete overtrekksdrakten sin.

- Så folksomt det ble her i dag, sa Krink.

Skråningen ned mot anlegget var bratt og vanskelig. - At han ikke kan bygge en skikkelig vei, hørte de fru Erkebom si samtidig som hun forsøkte å holde balansen.

- Se, en villaks som blir mishandlet, sa Harry Erkebom til moren.

- Stans det der, din bølge, ropte fru Erkebom og viftet med paraplyen.

- Arrester ham!

- For hva? spurte Krink.

- Han piner den laksen, sa hun og henvendte seg til Putte Krink. - Og du står bare der og ser på!

- Han burde kanskje få en bot eller noe? sa Krink knapt hørbart.

- Han burde settes i fengsel, hisset fru Erkebom.

Freddy, som satt inne i nøstet, sukket tungt. Ikke tale om han våget seg ut. Laksen brydde seg vel mindre om hvem som var far, mor eller tante, og om det skjedde i en bøtte eller elv.

- Jeg har ikke gjort noe jeg ikke har lov til, sa Ole, med en flau smak i munnen.

- Jeg kjenner deg nok, så kom ikke her med dine tåpelige unnskyldninger! sa fru Erkebom som nå sto kloss opp i ansiktet hans. Hun langet ut en hånd og grep Ole i skjorten. Samtidig klasket hun til ham med paraplyen.

Dermed begynte laksen å gli. Ole forsøkte å skifte tak men seks kilo skinnende blank laks ble for sleipt. Den smatt ut av hendene hans, og gjorde et par kast før den, i en diger bue, havnet på utsiden av bryggen. Ole kastet seg frem for å gripe den.

- Du våger ikke å stikke av! ropte fru Erkebom og fortsatte å slå etter Ole med paraplyen.

Putte Krink forsøkte å gripe ham, men Ole hadde allerede tatt overba-

lanse. Både han og laksen braste utfor bryggekannten og ut i vannet.

- Han rømmer! hylte fru Erkebom.

Samtlige lukket øynene idet Ole traff vannflaten. Men så fikk de fart på seg. Putte Krink gikk ned på kne og forsøkte å redde Ole, mens Harry Erkebom stilte seg opp og smilte tilfreds.

- Din miljøplager, sa fru Erkebom indignert og løftet paraplyen høyt over hodet.

- Ikke slå! ba Krink, men det var for sent. Paraplyen var allerede i fritt fall.

Krink løftet hånden for å verne mot slaget.

Ole Klekk-I-Fjord gikk under.

Vannet var kaldt og trengte inn over alt.

Og Ole kunne ikke svømme. Ikke hadde han flytevest på seg heller. Han klarte å bakse seg opp og grep etter bryggekannten. Da ansiktet var over vannet skrek han alt han klarte.

- Hjelp!

Freddy var på vei ut av nøstet for å hjelpe onkelen men, ombestemte seg. Det var nok av folk på den lille bryggen, så det var best å holde seg skjult. Dessuten hadde Krink, som allerede hadde fått et par slag av paraplyen, fått tak i Ole.

Krink grep tak i nakkeskinnet på Ole, som var på vei under for annen gang.

- Slipp! ropte Elvira.

Paraplyen fortsatte å slå. Mellom halte og drog Krink, helt til han klarte å få Ole Klekk-I-Fjord inntil kanten på bryggen. Ole plasket og hylte.

Til slutt klarte Krink å hale Ole opp av vannet og å velte ham opp på bryggen.

Ole var gjennomvåt.

- Eggene mine! stammet Ole gjennom hakkende tenner.

- Så, så, sa Krink beroligende, men det var for sent. Elvira Erkebom hadde allerede tømt bøtten med alle lakseeggene ut i sjøen og var på vei opp fra nøstet igjen. Sammen med henne forsvant også miljøkrigeren Harry Erkebom.

Plutselig hørte de et gjennomtrengende skrik.

Hun har sikkert gått på en av edderkoppene våre, tenkte Freddy frydefullt.

Kalle Grom hadde endelig kommet frem til Klekk-I-Fjord-Fisk. Det gikk fly dit men han hadde tatt bussen hele veien fra hovedstaden. Deretter hadde han gått i flere kilometer og hadde vondt i beina.

- Du blir så mye flinkere når du er trett og irritabel, hadde Jonas Filur sagt.

Det surklet i skoene og forkjølelsen var blitt enda verre, men fisk skulle han kjøpe. Resten handlet om pris.

- Din tid er kommet, sa han høyt akkurat idet han svingte inn på stien som førte ned til Klekk-I-Fjord-Fisk.

Han og Ole satt bakerst i nøstet, rett på utsiden av kontoret.

- Fisken er for fet, sa Grom nedlatende gjennom en forkjølet nese, og Ole hadde problemer med å forstå hva han sa. Samtidig satt Ole med en følelse av at Grom visste noe han ikke visste.

- Kvaliteten er den beste, mumlet Ole, men stemmen var knapt hørbar. Han var begynt å tvile.

Grom tok frem en mobiltelefon og satt og fiklet med den. Ole våget ikke si et ord. Alt virket så bestemt på forhånd, tenkte Ole. Kanskje det var derfor han følte at han aldri fikk godt nok betalt for fisken. Også Groms stresskoffert plaget ham. Den lå åpen på bordet, var smekkefull av papirer, tabeller og tall. Midt oppi haugen lå en stor, innviklet kalkulator som kunne så mye mer enn å legge sammen og trekke fra. Ole kunne ikke løsrive blikket og registrerte bare så vidt at mannen tastet inn et nummer på mobiltelefonen. Han satte den til øret og ventet.

Det Ole ikke visste var at mobiltelefonen var koblet fra. Filur ville ikke betale tellerskrittene, det ble for dyrt. Men Grom nikket og snakket. Til slutt la han fra seg telefonen og tok frem kalkulatoren.

- Beklager! hvisket Grom og stirret på Ole. - Fisken er fet, har dårlig kondisjon. Så tok han frem et digert lommeørkle og snøt seg. Det lød omtrent

som en trompetfanfare.

Freddy hadde satt seg inne på kontoret til Ole. Den lille bærbare PC'en var på. Han hadde koblet ut telefonen og plagget inn modemmet. Deretter slo han telefonnummeret til Radar.

Freddy fikk kontakt umiddelbart.

FREDDY HER, skrev han.

RADAR, ble det skrevet på skjermen til Freddy.

TRENGER PRISER PÅ LAKS, FILUR FISK, skrev Freddy tilbake.

Det gikk en stund før Radar svarte. For første gang fikk han alvorlige problemer med hobbyen. Nå ble han bedt om å bruke kunnskapen sin til noe annet enn bare å bryte seg inn i et dataanlegg. Han skulle hente ut informasjon og la den bli brukt av andre. Da svaret kom, kom det som et spørsmål: ER VI VENNER?

JA, skrev Freddy.

HVA SKAL DU MED PRISENE?

ONKEL OLE BLIR LURT AV FILUR FISK.

AV FILUR FISK? skrev Radar.

JA, skrev Freddy tilbake.

DET VIL TA TID, skrev Radar. Han hadde en hel liten jobb foran seg. Først måtte han få kontakt med «sleeperen». Deretter måtte han bryte seg inn i graderte områder, og det var vanskelig.

OK, skrev han til slutt.

Freddy formelig kjente hvordan fingrene til Radar gled over tastaturet mange kilometer borte. Det var koder, passord og sikkerhetsrutiner.

Radar arbeidet med å koble seg videre og inn på nettverket til auksjons-hallene til fiskemarkedet i hovedstaden.

Mens Radar arbeidet tyvlyttet Freddy til forhandlingene om salg av laks. Prisen gikk bare en vei, og det var nedover. Ole var sjanseløs mot den drevne innkjøperen.

- Den er fast i fisken, får rikelig med mosjon! svarte Ole og bøyde seg ned i den store bagen han hadde med seg. Han rykket opp den digre laksen han hadde fått i garnet og klasket den i bordflaten. Blod, slim og fiskeskjell skvatt. Laksen, som var en av hans egne, dirret.

- Se hvor fersk og mager den er!

Det en ujevn i størrelsen, svarte Grom kaldt.

Gjennom dataanlegget i fiskemarkedet hadde Radar klart å komme igjennom til Filur Fisk. «Sleeperen» ble kopiert tilbake til hans eget anlegg

og derfra begynte han å analysere dataene. Han hadde han full kontroll over bedriftens koder og passord.

ROLL, skrev Radar for å få dataene til å rulle fortere over skjermen. Imidlertid viste ROLL seg å være et passord. Med det åpnet det seg en helt ny serie med menyer på skjermen.

Radar hadde tilfeldigvis kommet seg inn og gjennom de høyeste graderingene i kodeklareringen til Jonas Filur, direktøren i Filur Fisk.

Han var helt inne. Derfra hadde han adgang til alt.

- Se her, sa Radar. Det var en egen fil som het KLEKK-I-FJORD.

Radar åpnet filen.

Der sto alt. At Filur Fisk skulle overta oppdrettsanlegget i Ytrevik. At prisen skulle presses og at Ole Klekk-I-Fjord skulle tvinges til å selge. Deretter skulle Filur oppdrette sin egen laks, og det var en hel beskrivelse av hvordan de skulle gjøre det.

Filur Fisk hadde tenkt å lage den beste oppdrettslaksen i hele verden.

Det første Radar gjorde var å laste «sleeperen» tilbake og rett inn i Filur Fisks hovedanlegg. Deretter kopierte han hovedfilen KLEKK-I-FJORD over til sitt eget anlegg.

Så lukket han anlegget. Ble han for lenge, kunne Televerket komme på sporet.

- For fet, gjentok Grom og pirket i fisken med en lang, beinet finger.

Ole lukket øynene. Han var blitt overbevist om at fisken ikke var lang og slank nok, slik den burde være; men kort og butt. Ole hadde tapt. Prisen var langt under minstepris, det som ga fortjeneste. Han måtte selge med tap.

I mellomtiden hadde Radar funnet veien inn til budsjettene. Han husket plutselig hvordan lakseprisene til Ole Klekk-I-Fjord-Fisk hadde endret seg. I tillegg var det nesten utsolgt. Filur manglet fisk, oppdaget Radar og skrev det på skjermen.

- Onkel Ole, ropte Freddy.

- Hva om den blir slanket? spurte Ole forsiktig.

- Prisen blir den samme, sa Grom og gned seg i hendene.

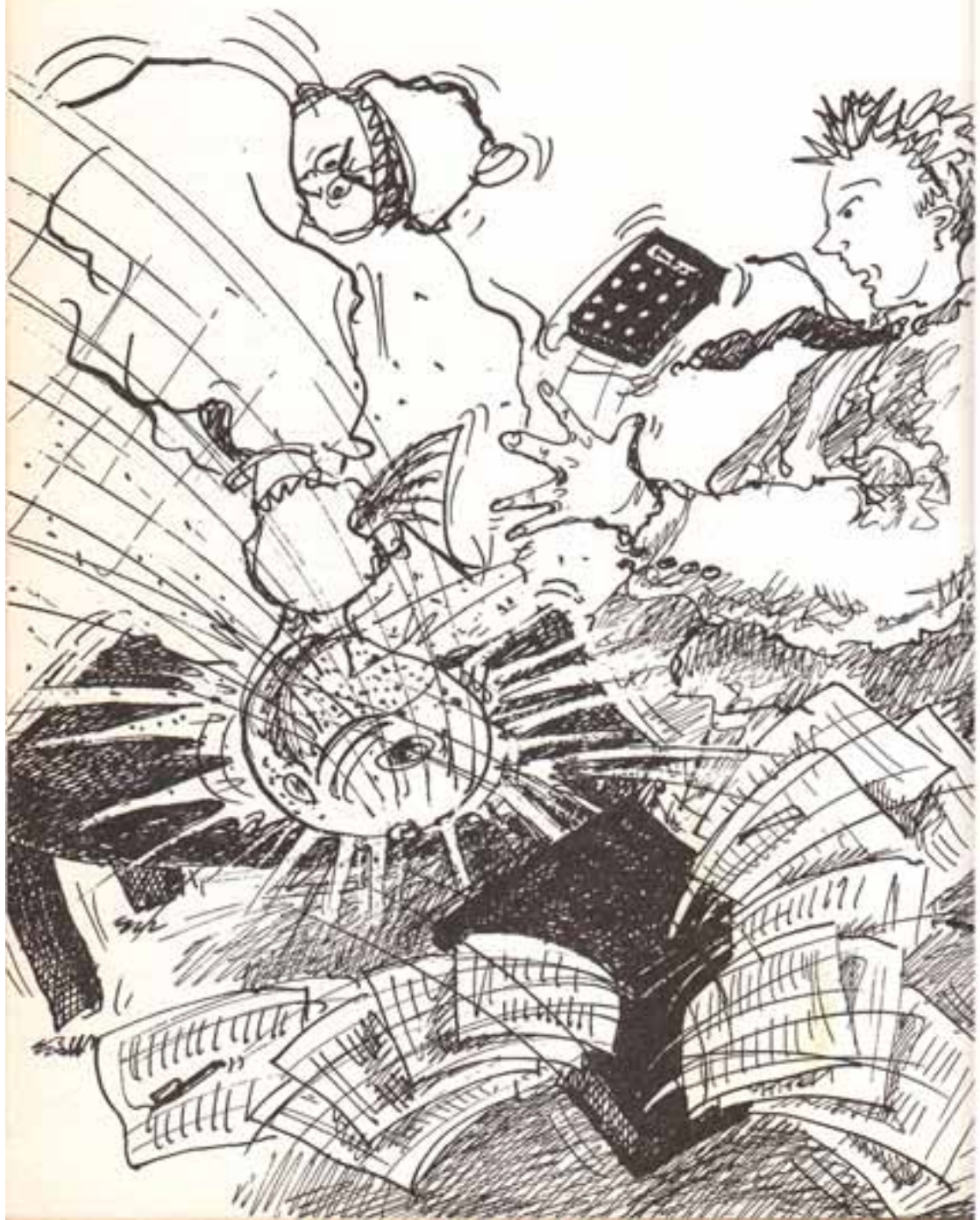
Mens forhandlingene pågikk ringte det hjemme hos Krink.

- Krink?

- Ja.

- Dette er fra Televerkets avdeling for Snokerspor, sa stemmen.

Krink spisset ørene. Det var noe kjent med stemmen.

- Er det deg, Sture?
- Hvordan visste du det?
- Tok deg på stemmen, sa Krink som husket tilbake da Sture Notnes og han gikk på kontrollørskolen.

- Dette er hemmelig, så du skal ikke vite navnet mitt, sa Sture.
- Greit, sa Krink. - Nå, hva gjelder det?
- En aller annen i ditt distrikt bruker telelinjene ulovlig, sa Sture. - Vi tror det er en hacker, med kodenavn «Radar», fortsatte han.

- Hva for noe? spurte Krink.
- Jeg jobber i Televerkets hemmelige avdeling for oppsporing av datasnokere, sa Sture stolt.

- Og nå skal du fukke en som er i mitt distrikt, sa Krink.
- Vi tror det er Radar, den mest beryktete datasnokeren i hele landet, ringer fra Ytrevik?

- Ytrevik?

Krink kjente at han ble varm. En ekte forbryter. En datasnoker!

- Han må arresteres og du må holde ham til vi kommer! sa Sture.
- Skal bli, sa Putte Krink og avsluttet samtalen. Han la på røret og sprang for å ta på seg den mørke, blankslitte dessen sin.

Idet han knappet den siste knappen nølte han. Sture Notnes hadde ikke fortalt ham hvor han skulle.

Han bannet lavt.

Skuffet begynte han å ta av seg dressjakken igjen.

Så kom han på at han kunne ringe Televerket.

Krink styrtet bort til telefonen, løftet av røret og sto og tenkte litt. Hvem skulle han ringe til?

En-åtte-null, opplysningen!

Hva skulle han spørre etter?

Selvfølgelig - Televerkets avdeling for Snokerspor!

Krink spurte. Damen svarte. Putte Krink ble lang i masken og spurte en gang til. - Det er ingenting som heter Televerkets Snokerspor, svarte damen i den andre enden.

- Kanskje de har et hemmelig nummer? spurte Kink.

- Da kan vi ikke oppgi det, svarte damen.

Radar fortsatte å studere budsjettene og prisene og oppdaget at Filur Fisk hadde lurt Ole Klekk-I-Fjord så langt tilbake som han kunne se. Også at andre oppdrettere fikk bedre betalt. FILUR FISK KAN BETALE MER, skrev han til Freddy.

- Onkel Ole! ropte Freddy for annen gang.
- Dersom fisken slankes blir den bare lettere. Kiloprisen blir den samme, sa Grom, som fortsatte med sitt prispress.

Freddy stakk hodet ut gjennom døren på kontoret. Det var ingen grunn til å holde seg skjult.

- Onkel Ole! Dette er viktig, insisterte han.

- Ikke plag meg nå, gutt, sa Ole. Han følte seg mer og mer motløs.
- Kvaliteten? hvisket han. - Den er topp og du vet det. Han var desperat og håpet på en krone mer pr. kilo.

- Onkel Ole! gjentok Freddy.

- Prisen er avgjort, sa Grom og la kontrakten på bordet.

Ole sukket, løftet pennen og satte den på papiret. Freddy, som ikke klarte å styre seg, hoppet frem, grep pennen og kontrakten.

- Onkel Ole!!

- Hva er det?

- Kom! sa han og dro Ole opp av stolen og inn på kontoret. - Se! sa han og pekte på den lille dataskjermen.

- Hva er det?

- Filur Fisk trenger flere tonn laks og de er villige til å betale nesten hva som helst, sa Freddy.

- Hva så?

Freddy sukket. - Det betyr at du kan forlange mer, sa han.

- Hvordan?

- Ikke spør - bare gjør det! sa Freddy.

Allerede den ettermiddagen kom brønnbåten og tømte den ene merden, den med den største fisken. Og prisen var den beste Ole noensinne hadde fått.

Men det lyste hat og priskrig i Krinks øyne.

- Du har fått en fiende, sa Freddy.

- Det er bare forretninger, svarte Ole.

Men Freddy visste bedre. Ole hadde skaffet seg en fiende.

- Fisken din ér for fet, formante Freddy. - I tillegg eier den ikke kondisjon. Slik blir den når den bare sitter i ro og blir matet. - Omtrent som ...fortsatte Freddy og så ned på kulemagen til Ole.

- Din lille ...! Hva vet du om fisk?

Radar fortsatte å arbeide med filene han hadde kopiert over og endelig klarte han å knekke kodene som førte helt inn til kjerneområdet til Filur Fisks

hovedanlegg. Der var det salgshall og enda flere priser. Det var også en egen fil på Ole Klekk-I-Fjord.

OVERTA LAKSEANLEGGET, sto det.

Det sto også en plan for hva de skulle gjøre etter at de hadde overtatt Klekk-I-Fjord-Fisk.

Radar våknet. Han kunne ikke la Jonas Filur overta anlegget til Freddy's onkel på den måten. Freddy måtte få en sjanse slik at onkelen kunne klare seg. Radar hadde både bruksanvisningen og planene. Det gjaldt bare å utnytte dem.

Freddy og han ble enige om å finne en taktikk.

Bud nummer én var at Ole måtte ha fisk som kunne stå imot et prispress fra Jonas Filur. Han trengte kvalitet for å oppnå bedre pris, og Freddy måtte vise ham hvordan. Alt sto i planene til Jonas Filur.

Radar lastet filene over i anlegget til Freddy.

Etter at det var gjort, satte de seg ned for å planlegge Oles redning. Hele natten gikk med. Freddy og Radar satt med åpen linje, gikk gjennom løsning på løsning. Det var Filur Fisk som betalte telefonregningen.

FISKEN MÅ MOSJONERES, skrev Radar.

... MÅ HVA-FOR-NOE? skrev Freddy tilbake i ren vanntro.

DET STÅR HER AT FISKEN MÅ MOSJONERES, skrev Radar.

TRIMME, BODYBUILDING, SLANKE? skrev Freddy tilbake.

JA, skrev Radar, OG DU MÅ HJELPE OLE.

MEN JEG VET IKKE NOE OM FISK, OM OPPDRETT.

OLE VET, skrev Radar. HAN KAN SIKKERT STARTE MED Å SKAFFE SEG STØRRE MERDER, SLIK AT FISKEN IKKE ER FULLT SÅ TRENGT. DET STÅR I PLANEN.

9

Freddy hadde Filurs plan på data. Slagordet var «billigere og bedre, dyrere og mer». Det sto også at ildprøven for en god laks var å vinne den årlige fiskekokk-konkurransen i hovedstaden.

Det må vi få til, tenkte Freddy.

Der var også en plan for hvordan Filur skulle overta alle fiskeforretningene i landet. Det var en egen plan for Klekk-I-Fjord-Fisk, men han våget ikke si det til sin onkel av frykt for å bli tatt for snoking. Men han måtte hjelpe onkel Ole.

- Vi må ha nye egg, sa Ole. Det var det eneste han klarte å tenke på.

- Enkelt, sa Freddy, som gikk gjennom datafilene og fant en komplett oppskrift. Ikke bare på hva en skulle gjøre, men også hvordan man skulle gjøre det.

- Du kan kjøpe småfisk, smolt, sa Freddy, som også hadde navnene på de som kunne hjelpe.

Ole gikk bort og klappet Freddy på skulderen. - Og jeg kjenner flere klekkerier, sa han.

- Men du må legge om driften, sa Freddy, som forsøkte å få Ole til å tenke nytt.

- Hvordan? spurte Ole mistenksomt.

- Miljø, sa Freddy. - Tenk effektivt, grønt og light. Også det sto i planen til Filur.

- Grønt?

- Er miljøet bra vokser fisken fortere og får det bedre, sa Freddy.

- Light?

Svaret lå der. Fisken måtte ha trim for å trives. Den måtte også ha det lyst og godt.

- Og hvor har du lært alt dette?

- På skolen, løy Freddy.

Ole hadde tenkt de samme tankene. Men han visste ikke hvordan han skulle begynne.

- Fisken er for fet og må mosjoneres, sa Freddy forsiktig. - Og hva oppnår vi med det?

- Den blir «light», med lite fett og kan brukes i all slags diettkost.

Ole myste på ham. - Og hvordan mener du vi skal mosjonere en laks? spurte han.

- Er det ikke mer strøm lenger ute? spurte Freddy.

- Jo, svarte Ole mistenksomt.

- Da kan du flytte anlegget. Resten ordner seg selv. Fisken vil svømme mot strømmen og da får den mosjonen sin. Gjør du anlegget større, får den bedre plass.

- OK, sa Ole og gikk med på å flytte anlegget.

Fisken må ikke stresses, var også en post på listen til Freddy. Blir den stresset, blir den syk og da slutter den å vokse. Den kan også smitte de andre, og den kan dø.

- Vi kan gjøre det mer trivelig for fisken, for eksempel, foreslo Ole.

- Hva med musikk? Det kan være trivelig.

Også det valgte Ole å gå med på. Han tok frem CD-spilleren og satte den på bryggen. Musikk var det nok av, men Ole hadde bare fele- og countrymusikk.

- Musikk skal bli, sa han og skulle akkurat til å trykke på «On»-knappen.

- Vi venter til alt er på plass, sa Freddy, og fortsatte med å tenke på punktene på listen til Filur. Budskapet «Tenk effektivt - grønt og light» måtte over.

Neste punkt var: Lys gir bedre vekst.

Freddy skjønte plutselig at å bruke lys var et knep for å få laksen til å tro det fortsatt var dag når det egentlig var natt. Eller sommer når det egentlig var vinter. Laksen vokste fortere da. Det eneste som skulle til var noen lyskastere på anlegget.

- Vi kan bruke lys, foreslo han.

- Hvorfor det? spurte Ole.

- Laksen vokser kanskje fortere, sa Freddy så overbevisende han bare kunne.

- Lyst og trivelig? sa Ole, og husket plutselig en artikkel han hadde lest i en artikkel - ett eller annet sted: Ha!

Laksen kunne godt trives bedre og vokse fortere dersom det var lyst hele tiden.

- Greit, sa tenkte Ole.

Hele dagen gikk så med til å jobbe med anlegget og idéene til Freddy. Litt motstand var det, men Ole gikk likevel inn i nøstet, fant frem ledninger, noen gamle lyskastere og lyspærer. Han lastet dem om bord i båten og kjørte ut til anlegget. Det tok tid å henge dem opp. Det var mørkt og lenge etter midnatt da han endelig var ferdig.

- Lys skal bli, sa han.

Freddy skulle ikke komme her og vise ham at han ikke kunne drive oppdrett. Nå manglet bare noen få lyspærer før han var klar til å teste lyset.

På den andre siden av fjorden, ved stuevinduet, satt Putte Krink og stirret utover fjorden. Han var så uhyre fornøyd med seg selv. Han hadde kontrollert og kontrollert hele dagen og dessuten hadde han truffet Elvira, på kafeen, og hun hadde tilgitt ham.

Han hadde også fått en innbydelse til den årlige fiskekokk-konkurransen i hovedstaden, og innbydelsen kom fra den mektige Jonas Filur. Han hadde invitert Elvira. Flybilletter, hotell og det hele var betalt.

Og natten var så sval og fin. Han kunne se skyggene av trær mot himmelen og svarte holmer mot det blåsvarte vannet. Akkurat da ønsket han at natten kunne vare evig.

I samme øyeblikk skrudde Ole på lysene.

Putte Krink hoppet i stolen.

Samtidig ringte telefonen. Det var Elvira. Krink forstod ikke et ord. Han hørte bare en strøm av sammenhengende skvalder og hyl.

Men han forsto hva det gjaldt. Også Elvira bodde slik til at hun hadde utsikt utover fjorden.

Putte Krink fant frem et luftgevær, stabbet ned til båthuset. Der tok han frem årene og satte seg oppi den lille jollen han hadde. Stille rodde han ut på det mørke vannet, til baksiden av Ytreneset, slik at ingen skulle se ham.

Men han fant ikke anlegget.

Han må ha flyttet det, tenkte Krink og rodde videre. Der lå det, opplyst som en flyplass, midt ute på fjorden.

Krink tok frem geværet, la seg over baugen på jollen og siktet på lampen. Han smilte da han hadde en av de største lyspærene på kornet smilte han.

Men akkuret idet Krink skulle til å trykke på avtrekkeren, ljomet «... sol inne, sol ute, sol bare sol ...» over fjorden. Ole Klekk-I-Fjord hadde skrudd på CD-spilleren sin.

Krink skvatt til og trykket av. Et sus av luft og et dempet hvin lød bortover vannflaten.

- Traff ikke, bannet han lavt. Han reiste seg halvt opp i båten for å få bedre stilling. Bevegelsen førte til at årene gled lydløst ut i sjøen.

Putte Krink hevet geværet, siktet og trykket av for annen gang. Atter en bom.

- Du slipper ikke så lett, sa han høyt og satte seg for å ro nærmere. Han grep etter årene, men de var borte.

Tidevannet var på vei ut og han ble ført med strømmen.

Krink bannet igjen og kjente at han ble svett.

Han visste at strømmen gikk forbi Ytreneset og videre ut mot de ytterste skjærene. Det hadde vært springflo, og han ville bli ført rett til havs, og det var ingenting han kunne gjøre ved det!

Imens sto Ole Klekk-I-Fjord og trippet taktfast til musikken og planla hvordan han skulle gjøre laksen sin enda bedre - enda mer tilfreds.

- Det vi trenger er flere ideer, sa han til Freddy.

- Ikke bare ideer, men også en måte å bevise at laksen er den beste i landet, svarte Freddy.

Ole ble skeptisk.

- Hva sikter du til?

- At der snart er den årlige fiskekokk-konkurransen i hovedstaden og at du bør delta.

- Jeg er da ingen kokk, fnyste Ole.

- Nei, men fisken din kan vinne en premie og da er det gjort.

Ole bare ristet på hodet og smålo.

Imens var Putte Krink fortsatt på vei til havs og det var først neste morgen at han ble oppdaget av en fiskebåt og at et redningshelikopter fløy ut for å hente ham.

Han var kald, sulten og forfrossen, men mest av alt sint. Det var første gang sjefskontrollør Krink måtte plukkes opp av et redningshelikopter, og enda verre var det med rapporten han måtte skrive.

10

Det var tidlig om morgenen. Mannen som kom trampende ned mot Klekk-I-Fjord-Fisk, var Grom. Det hadde regnet litt, og stien var gjørmet. Grom snublet, skled og falt på den smale stien og ned til bryggen og nøstet. Han holdt også på å gli utfor den bratte skrenten ned mot vannet. Det som gjorde det ekstra vanskelig var den digre fiolinkassen han hadde under armen.

Omtrent som en gangster med et maskingevær, tenkte Freddy.

- Hallo! ropte Ole.

Grom virket sint. Han viftet og fektet med armene.

Han forsøkte å rope, men det ble bare en hvisken. Han pustet og peste. Det var et godt stykke å gå, og han var i dårlig form. Dessuten måtte han holde styr på fiolinkassen.

Endelig nede ség Grom ned på en påle med fiolinkassen over knærne. Han harket og hostet for å få pusten tilbake. Til slutt samlet han krefter nok til at han klarte å åpne kassen. Lokket spratt opp og han halte frem en diger laks - etter halen.

- Denne er din! brølte han. Han hadde en hissig rødfarge i kinnene og ordene var nesten uforståelige.

Ole så mistroisk på laksen. Avstanden til Grom var ikke stor og Ole var nærsynt. Det kunne være en av hans. Den både luktet og så ut til å være gravet. Bortsett fra at man ikke gravet hele laks.

- Er det en gravlaks? spurte Ole forsiktig.

- Pill råtten! freste Grom og ristet i halen så begge sidene falt av. Han sto igjen med bare halen og beina og hodet.

- Filetert!

Ole ble rød i kinnene. - Aldri! Han var sikker på at det ikke var en av hans laks.

- Det er ikke min fisk, sa Ole.
- Fisken er ikke god. Jeg vil ha rabatt, hylte Grom.

Ole rygget.

Den illsinte Grom kom imot ham.

Freddy, som tenkte raskere enn hva de gjorde, smatt inn på det lille kon-toret til Ole. Han åpnet lokket på PC-en og tastet for automatisk oppringing av Radar. Han måtte finne ut av det. Og ingen var bedre på å spore slike ting enn Radar.

Imens kranglet Grom og Ole høylydt. Nå viftet begge med armer og bein, og dyttet og puffet hverandre.

Det tok ikke mer enn et par sekunder før Radar svarte.

FREDDY HER, skrev Freddy.

HEI FREDDY, var meldingen som kom tilbake.

SJEKK FILUR FISK, LAKS LEVERT FRA KLEKK-I-FJORD-FISK?

NÅR?

FORRIGE UKE? skrev han.

MER INFO!

Freddy fant frem fraktbrevene og tastet inn numrene på fiskekassene og dato.

SØK ANLEGGET TIL FISKEKONTROLLØR KRINK. KODER OG FRAKTBREV SAMME DAG, skrev Radar tilbake.

Freddy koblet inn sin nummersøker, et spesialprogram han hadde fått av Radar. Den var en slags elektronisk telefonkatalog som gikk rett inn og lette etter telefonnumre. Freddy kjente de første fire siffrerne; resten var enkelt.

Med det samme Radar kom inn på linjen, ble han registrert hos Telever-kets Snokerspor. Kontrollør Sture, som hadde vakt, våknet. En varsellampe ble tent.

- Der har vi ham igjen, sa Sture Notnes til seg selv, og koblet inn søke-systemet. Det måtte være Radar. Han rakte ut hånden og la den på telefonen, klar til å ringe til Krink.

Televerkets søkesystem stanset. Den hadde krysspeilet Radars telelinjer og endelig hadde han fått en adresse: «Modem i bruk hos Klekk-I-Fjord-Fisk», sto det på skjermen. Søkesystemet logget seg frem slik at Oles IP-nummer var nå under konstant overvåkning. Han var med andre ord avlyttet.

En ny lampe lyste rødt.

- Vi har ham, ropte Sture og ringte til Putte Krink. Det var det aktive

modemet hos Klekk-I-Fjord-Fisk som sendte ut signalene.

Imens hadde Radar tatt i bruk et spesialprogram for konferansetelefoner, og koblet inn et helt nettverk med venner fra sitt sosiale nettverk. Så sendte han ut meldinger, som gruppe-é-mail, og plutselig var det enda flere som nå konsentret seg om en ting, nemlig å oppspore fisken til Klekk-I-Fjord-Fisk.

Sture Notnes og Televerkets Snokerspor hadde mistet sporet.

Freddy fikk oppgaven med å lete i transportregistrene til kontrollverket. Ingen vanskelig jobb. De hadde datalinjer som var åpne hele døgnet, enten de ble brukt eller ikke. Etter bare to forsøk fant Freddy den åpne datalinjen.

Da kontrollverket ikke brukte passord, var det enkelt for Freddy å finne ut av systemet.

Han søkte på dato.

Det var bare tre stykker som hadde sendt fisk til hovedstaden den dagen. Radar fant det samme. Han fant også at Oles fisk ble sendt samtidig med et større lass fisk som kom fra Russland.

RUSSLAND! skrev Freddy.

LAKSEN ER RUSSISK, gjentok Radar på skjermen til Freddy. Det var også en stund siden han hadde oppdaget at Televerkets Snokerspor var inne på den samme linjen. Både Radar og Freddy stengte ned anleggene sine. Freddy stakk så vidt hodet ut gjennom døren til kontoret bakerst i nøstet: - Onkel! ropte han.

- Hva nå? spurte en hissig Ole Klekk-I-Fjord. Han var i en livlig diskusjon med Grom, som viftet febrilsk med hendene og snakket og snakket.

- Laksen er fra Russland! avbrøt Freddy dem.

- Fra hvor? spurte Ole.

- Den er fra Russland. Den ble solgt - til Filur Fisk for to uker siden, men er blitt stående på en lastebil, sa Freddy.

- Hvordan i all verden?

- Det kan jeg ikke si, sa Freddy.

En forvirret Ole gikk bort og stakk en pekefinger midt i brystkassen til Kalle Grom.

- Er den laksen fra Russland?

Grom ble blek.

- Jeg vet ikke, sa han og pusset nesen.

- Se, sa Ole og pekte på gjellene. De var gusjegrå og manglet merker etter gjelleklips, noe Ole brukte på all sin laks for å vise hvor den kom fra. Det var også der den var datostemplet.

Grom ble rød i ansiktet. - Jeg vet ikke, gjentok han.

- Hvem? spurte Ole.
- Jeg vet ikke, måtte Grom innrømme.
- Noen har gjort det!
- Jeg fikk den av sjefen, selveste Jonas Filur.

En liten varevogn, full av antenner og søkeutstyr, kjørte inn på den smale veien som førte ned til anlegget til Ole Klekk-I-Fjord. Putte Krink hoppet ut av bilen og styrtet ned den bratte skråningen. Det var sleipt og glatt.

Men da han fikk øye på Ole Klekk-I-Fjord, bråstanset han.

- Nei! tenkte han høyt. Ole Klekk-I-Fjord kunne umulig være den beryktede Radar, Norges mest ettersøkte datasnoker.

Av frykt for å dumme seg ut, satte Krink seg inn i bilen igjen og kjørte tilbake til kontrollverket.

Grom hadde gått, og Freddy var tilbake på kontoret.

- Likevel taper du, sa han.

Ole sperret opp øynene og så på Freddy.

- Du taper kampen om å være best.

- Hva er det du sier? spurte Ole forferdet.

- Du følger ikke med, onkel Ole. Du tenker ikke. Du bare jobber og jobber, men jobber ikke smart.

- Din lille ..., freste Ole. Han kjente at det kokte innvendig. - Hør her!

- Beklager! sa Freddy og forsvant ut. Han fant det best å la onkelen være alene.

- Bare vent til jeg får tak i deg! Du har ikke noe med å fortelle meg hva jeg skal gjøre og ikke gjøre. Du og den lille datamaskinen din!

Men inni seg visste Ole at Freddy hadde rett. Han solgte fisken uten å vite noe som helst. Alle andre tjente penger, bare ikke han. Hadde ikke Freddy hjulpet til, ville også denne fisken ha blitt solgt med tap.

Freddy kom inn i nøstet igjen.

- Vi må ha en plan! ropte Ole og følte at han hadde forstått noe.

- Planer, sa Freddy og gnidde seg i hendene.

- Hvor skal vi begynne?

- Først må vi vite hva Filur gjør med fisken din. Deretter kan vi planlegge. Vi må vite hva folk vil ha.

- De vil ha laks. sa Ole

- Vi må vite hvordan den smaker.

- Jeg vet jo det, sa Ole som spiste nesten bare laks.

- Det er nok mer komplisert enn det. Vi må rett inn i løvens hule, sa

Freddy som hadde fått et tankefullt uttrykk. - Vi må til hovedstaden, inn i butikkene til Filur Fisk og spionere.

- Hvorfor det?

- For å vite mer om hvordan den selges.

- Hva om vi blir oppdaget? spurte Ole, tydelig nervøs.

- Vi kler oss ut.

Ole tok på seg hatt, bart og mørke solbriller. De satte seg i varevognen til Ole og kjørte den lange veien inn til byen. Der stoppet de utenfor den første fiskebutikken de kom til. Det sto Filur Fisk over det hele. I vinduene hang det store bilder av Jonas Filur, med en diger laks i armene.

Merkelig hvordan Ole, med bart og mørke solbriller lignet på bildet av Filur, tenkte Freddy.

De gikk inn.

- Tror du dette er lurt? spurte Ole forsiktig.

Det var for sent. De var ikke før kommet innenfor døren før at en av ekspeditørene løp frem og bukket.

- Herr Filur?!

- Vi ønsker bare å se oss om, sa en forvirret Ole Klekk-I-Fjord og viftet med hånden. Ekspeditøren bukket og bukket mens han rygget bakover inn i butikken.

- Noe spesielt jeg kan vise dere? spurte han.

- Vi vil helst være alene, sa Freddy. - Servicen er upåklagelig, sa han mens de fortsatte helt til enden av forretningen, til fiskedisken.

Samtidig kjørte en lang svart limousin med sotete vinduer opp foran forretningen og selveste Jonas Filur steg ut.

- Se der, sa Freddy. I frysedisken lå det både torsk, sei og flyndre. I den andre enden, i ferskvaredisken, sammen med hummer, kaviar og kamskjell var det et skilt der det sto «Delikatesser», og der lå en laks som var tre ganger så dyr som vanlig fisk. Rett over laksen hang det til og med et skilt: «Fersk fra Klekk-I-Fjord-Fisk». I tillegg var det en eneste fisken som var datostemplet, i gjelleklipset.

- Kan jeg hjelpe herrene, sa plutselig en dyp stemme bak dem.

Ole snudde seg og stirret rett inn i et par mørke solbriller.

- Der er de, ropte ekspeditøren som hadde bukket dem inn idet de kom.

- Der er spionene!

- Spioner? sa Jonas Filur.

Da fikk Freddy og Ole det travelt. De la på sprang, rundt fiskedisken, og ut gjennom hoveddøren.

Den lange, sorte limousinen til Filur Fisk gled opp foran hovedkvarteret. Sjøføren gikk ut, åpnet bildøren og Kalle Grom steg ut. Han var blitt fløyet inn, rett fra Ytrevik. Aldri tidligere hadde noen fått lov til å sitte i limousinen.

Sakte gikk Grom opp til de store glassdørene som førte inn i bygningen. En uniformert vakt åpnet for ham. Kalle Grom grep fastere om stresskofferten idet han gikk inn. Vakten nikket knapt.

Grom fortsatte inn i den store, luftige hallen, forbi vinterhagen som hadde en fontene med gullfisk i, og bort til et hjørne der en egen heis ventet.

Inne i heisen var det bare en knapp, bare ett stopp og det var i øverste etasje. Det var etasjen der sjefen, selveste Jonas Filur hadde kontorene sine.

Heisdørene lukket seg lydløst. - Lurer på hva han vil, kremtet Grom og kjente et sug i mellomgulvet idet heisen begynte å gå. Han hadde fått en telefon og blitt bedt om å møte, og det øyeblikkelig.

Heisen stoppet like lydløst som den startet. Dørene gled opp og Grom trakk ut i en mørk korridor. Det var bare en vei å gå, og det var mot den store polstrede døren i enden av korridoren. Et videokamera i taket fulgte hvert eneste skritt.

Grom stoppet utenfor døren, rettet på dressen og banket to ganger. Han grep tak i dørklinken og åpnet.

Døren åpnet inn i en sluselignende forgang med polstrede vegger, badet i et sølvblått lys. Filur likte å være alene, skjermet fra støy. Også her ble han fulgt av et videokamera og en ny dør åpnet veien inn til Filurs kontor. For annen gang banket Grom på en dør og åpnet den. Med ett var han inne.

Jonas Filur sto og ventet på ham. Grom hadde aldri sett maken. Kontoret var tussmørkt. Foran ham, midt i et blendende lys, var sjefen. At han var

kledd i en kremhvit dress, gjorde det nesten uhyggelig. Filur gled nesten i ett med det blendende lyset. Det var umulig å se et eneste ansiktstrekk. Ikke et smil, ingenting. Han var opplyst av en lyskaster som sto et sted bak ham, så det eneste en så var skygger.

- Kom inn, sa Filur. Stemme lød som et hult ekko.

Det gikk kaldt nedover ryggen på Grom. - Jeg ..., forsøkte han å si.

Filur bet ham av. - Hvordan kunne du gjøre det?

- ... gjøre hva?

- La dataanlegget mitt bli utsatt for snoking, la Ole Klekk-I-Fjord stjele planene mine og til og med ta dem i bruk!

Kalle Grom fikk nesten ikke frem et ord. - ... stjele planer?! Munnen sto åpen. Så begynte han å le. Han lo så tårene trillet. - Ole-Klekk-I-Fjord? I ditt dataanlegg! Umulig!

- Han har gjort det! freste Filur, som var hvit rundt munnen. - Han har fått tak i alle planene våre og nå gjør han alt akkurat likt selv.

Groms latter stoppet brått.

- Gutten som var sammen med Ole Klekk-I-Fjord, hvem var han? spurte Filur videre.

- Hvilken gutt? stammet Grom, men så husket han. Gutten som visste om russelaksen, fikk presset prisene i været.

- Radar, den listigste datasnok i hele landet, har brutt seg inn i anlegget mitt. Filurs øyne lynte.

- Det er umulig, sa Grom.

- Radar må stoppes, brummet Filur. - Ikke bare bryter han seg inn i dataanlegget mitt og stjeler planene mine. Han kler seg også ut og spionerer i butikkene mine! Sammen med den latsabben Ole Klekk-I-Fjord!

- Jeg skal fikse dem, sjef, hvisket Grom. Svetten perlet på pannen hans. Han var våt nedover ryggen også. - Hvordan våger de å gjøre dette! hvisket han.

- Du skal ikke bare stoppe dem, men tiden er også inne til å overta anlegget til Ole Klekk-I-Fjord.

- Du mener jeg skal ...

- Du skal kjøpe ham ut. Vi skal overta kredittlinjen hos Gullfôr Fôrfabrikk og tvinge Klekk-I-Fjord i kne.

- Slå ham konkurs?

- ... bruk din oppfinnsomhet, svarte Filur med et skjevt smil.

- Er det ingen annen utvei?

- Ut! Filur pekte mot døren.

Kalle Grom nærmest krøp bort til døren og inn i heisen. Jonas Filur satte seg godt tilbake. En ting var sikkert. Nå kunne Ole Klekk-I-Fjord i hvert fall ikke stille under den årlige fiskekokk-konkurransen. Den tilhørte Filur Fisk. Han gned seg i hendene. Det var Filur Fisk som skulle levere det som var av fisk til mesterskapet. Hans kokker skulle få den beste fisken. Mesterkokken René skulle få dårlig fisk.

- Du skal få svi, sa Filur høyt.

Det som irriterte Filur mest var at René var den beste kokken, det visste alle. Problemet var at han nektet å kjøpe fisk av Filur.

12

- Kom igjen, vi skal til hovedstaden! ropte Freddy.
- Til hovedstaden?
- Vi skal til fiskekokkemesterskapet, fortsatte Freddy, - og du skal levere fisk.

- Jeg? sa Ole forvirret.
- Skal du selge laks, må du være med. Dette er stedet. Det er ingen som kjøper så mye laks som byfolk og denne kokkekonkurransen er den viktigste måten å bli kjent på.

- Men det er der Filur Fisk har hovedkvarteret sitt, sa Ole, og kjente han ble nervøs. Han var heller ikke lysten på å kjøre hele den veien, som var enda lengre borte enn Ytrevik sentrum.

- Rett inn i løvens hule! sa Freddy. - Dessuten er det en kokk som trenger hjelp. Han trenger laksen din.

Freddy og Radar var blitt enige om det.

HJELP KOKKEN RENÉ, hadde Radar skrevet, FILUR FISK MÅ IKKE VINNE, hadde Radar skrevet.

- Vi rekker aldri frem i tide, sa Ole.

- Da får vi ta fly, sa Freddy.

Samtidig fikk Putte Krink en telefon fra Jonas Filur.

- Gutten som var sammen med Ole Klekk-I-Fjord er Radar, sa han.

- Hvilken gutt? spurte Krink.

- Det din jobb å finne ham. Du er kontrollør og han er spion! raste Filur. - Han bruker mine data, det er forbudt. Det er tyveri av simpleste sort - industrispionasje!

Straks Krink la på røret fikk han en ny telefon. Denne gangen fra Televerket. - Det er Ole Klekk-I-Fjord som er datasnokeren Radar, sa Sogne

Sture Notug, fra Televerkets Snokerspor.

- Du kan da ikke mene alvor! sa Krink.
- Det er en ordre!
- Javel, svarte Krink.

Han la på røret og var helt fortørnet over at han var blitt beordret til å spionere på Klekk-I-Fjord-Fisk. - Overvåke Ole Klekk-I-Fjord! snøftet ham mens han fant frem kamouflasjeteltet og kikkerten og bar alt ut i bilen.

Krink kjørte ut til Ytreneset, stoppet bilen og bar utstyret ned skråningen. Han satte det opp slik at han hadde god utsikt. Deretter satte han seg rett ned i buskaset, med kikkert, peileutstyr og fotoapparat.

- Maken til idioter, sa Krink høyt. Å tro at Ole Klekk-I-Fjord er datasnok! Det som plaget ham mest var at han risikerte ikke å rekke fiskekokk-konkurransen.

Freddy hadde to telefonsamtaler. En til flyplassen for å bestille billetter og den andre for å bestille drosje. Imens tok Ole den fineste laksen og pakket den i plast og is. Freddy hadde allerede gitt Radar beskjed. De skulle treffes utenfor hovedinngangen til hotellet der konkurransen ble holdt.

Putte Krink satt oppe i teltet sitt og ventet på at noe skulle skje. Da Ole gikk ut for å hente laksen, fulgte han hver bevegelse. Det var ingenting unormalt med at Ole rodde ut, tok opp en diger laks og rodde inn igjen. Det var heller ikke noe unormalt med at Ole stod ute på kaien og pakket laksen inn i plast og la den i en koffert. Krink ble mer og mer irritert.

- Bortkastet tid, tenkte han.

- Dette går aldri bra, mumlet Ole.

- Vi må på den fiskekokk-konkurransen og hjelpe René, sa Freddy.
- Uten oss kommer han til å tape. Din laks skal hindre det.
- Jeg skjønner ingenting, sa Ole, men han hadde gitt seg.

Med Ole i hælene fortsatte Freddy ut i kjøkkenhagen, der Ole også hadde et lite drivhus. Det var utenfor sesongen, men her var både blomkål, tomater og agurker. Freddy plukket det som var av jordbær og tok dem med seg.

- Jonas Filur har rigget konkurransen. Kommer René så langt som til finalen vil Filur sørge for at han taper, sa Freddy idet han la jordbærene i kofferten sammen med laksen. - Og så til hovedstaden! ropte han.

Ole tok koffertene og satte seg inn i baksetet på drosjen.

Samtidig fikk Putte Krink øye på Freddy.

- En gutt, sa han høyt. - Det må være ham, Radar! Han reiste seg. - De hadde rett!

Han la på sprang. Han skulle avskjære dem, fange Radar og overlevere ham til politiet. Akkurat idet han satte av gårde gikk han rett på en av edderkoppene Freddy hadde hengt i trærne. Krink bråstanset, rygget, og skled utfor skrenten. I fallet raste han rett gjennom den digre maurtuen, og fortsatte å falle.

- Hjeeelp!

Han suste inn i flere store spindelveg, med edderkopper og så inn i noen rader med sauebjeller som var hengt opp.

I tillegg var han dekket av pissemaur.

Putte Krink klarte å gripe tak i en grein og ble hengende. Maurene ble hissige og begynte å bite.

- Hva var det? spurte Ole.

- Vi har ikke tid, sa Freddy da drosjen begynte å kjøre.

De hadde dårlig tid. Da de kom til Ytrevik Lufthavn styrtet Ole bort og kjøpte billettene. Med Freddy i hælene fortsatte de til innsjekkingsranken. Idet de skulle sette kofferten på båndet husket han laksen, og ombestemte seg.

- Best å ta den med ombord, som håndbagasje, hvisket Freddy. Det var ikke tillatt å frakte ferskvarer som fisk og kjøtt i bagasjen.

Flyet til hovedstaden var allerede ropt opp. WF 676 - BOARDING, blinket det på flere skjermer som var plassert rundt om i avgangshallen.

- Kom igjen, ropte Freddy.

Avgangen var klar og de sprang forbi folk med kofferter til de kom til utgangen.

Der sto sikkerhetsvaktene.

Og der sto også fru Elvira Erkebom. Hun kikket stadig på klokken, og ble mer og mer irritert. Hun ventet på Putte Krink, som akkurat i det øyeblikket hadde klart å karre seg opp skråningen og var på vei tilbake til bilen.

- Dette går aldri bra, tenkte Freddy. Kofferten måtte gjennomlyses.

- Kom igjen, sa Freddy og grep Ole i armen og dro ham med seg inn på herretoalet. Laksen ble pakket opp og stukket nedover ryggen på Ole.

Nøyaktig to minutter etter var de begge atter en gang på vei gjennom sikkerhetskontrollen.

De kunne se Elvira Erkebom som nå sto i en telefonkiosk ved siden av

inngangen.

Med fisken nedover ryggen på Ole, gikk begge gjennom detektoren. Kofferten ble gjennomlyst. Bare klær og noen jordbær.

Sikkerhetsvakten så rart på Freddy.

Samtidig gikk Ole rakrygget gjennom detektoren. Idet han passerte sensorene begynte det å pipe og vaktene stirret mistenksomt på ham.

- He, he, sa Ole og stakk neven i bukselommen. Han halte ut noen småpenger og et digert nøkkelknippe. Så snudde han seg og gikk gjennom en gang til.

- Det var nære på, sa Freddy.

Til hans forskrekkelse stakk det en flik av halen på laksen opp fra Oles rygg. Freddy kjente at han ble kald.

- Flyet! sa han og grep Ole i armen. Han halte ham bort fra sikkerhetssonen og videre inn i avgangshallen.

- Hva er det som haster slik? sa Ole, som ikke kunne bøye seg på grunn av laksen.

- Laksen, den stikker opp av skjorten din!

Begge ventet på et hyl fra vaktene.

- Her, sa Freddy idet de rundet et hjørne. Han halte Ole inn på et nytt herretoalett.

Dette var imidlertid ikke et herretoalett, men et dametoalett.

- Inn her! De klarte å trykke seg inn i en av båsene. Freddy lukket dolokket, hoppet opp og grep tak i halen på laksen.

Han snudde seg og stirret rett inn i ansiktet til en dame i båsen ved siden av.

- Din gris, hylte damen og løp ut døren.

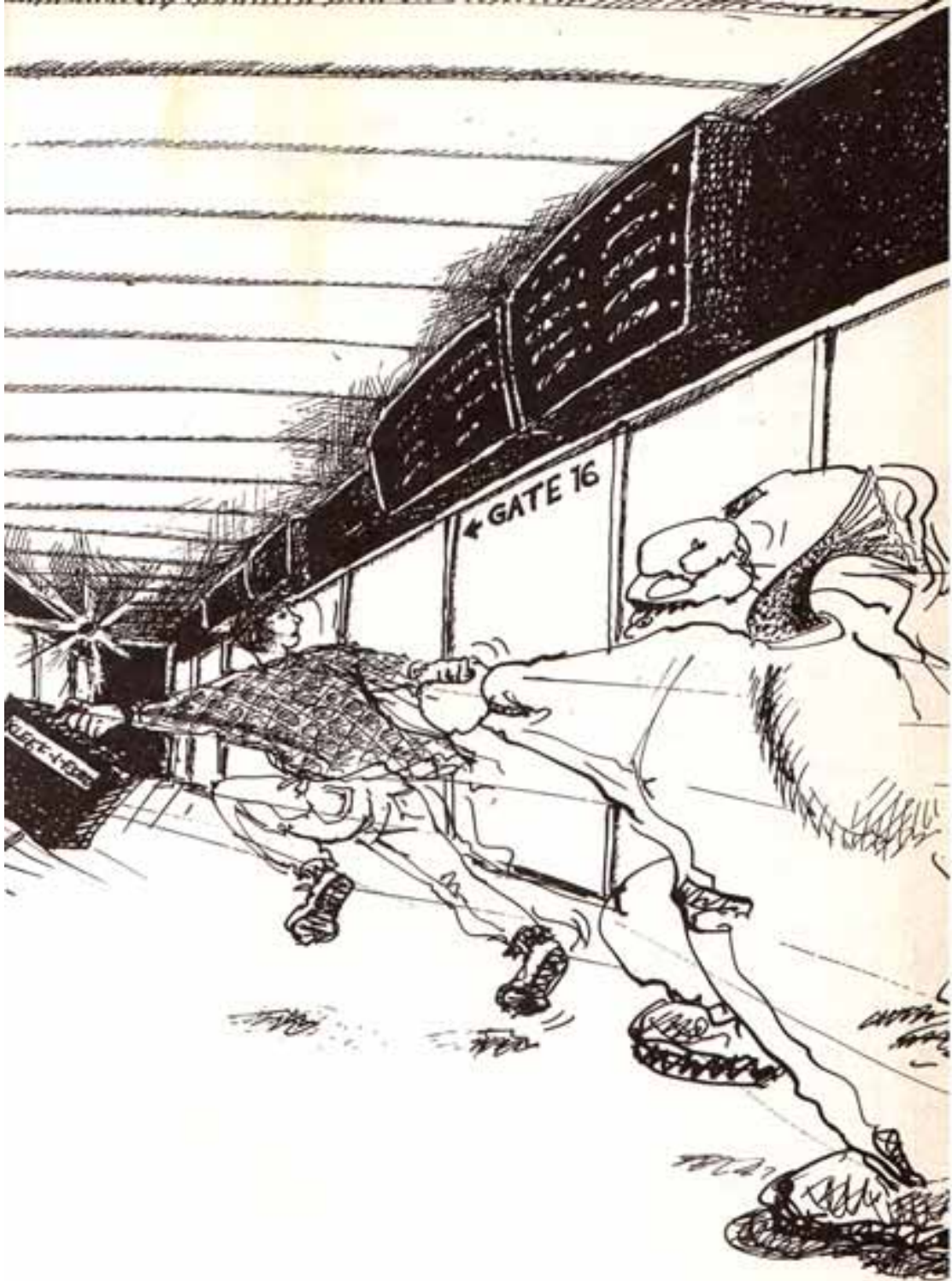
- Hjelp, det er en kikker der inne! ropte hun da hun kom utenfor.

- Vi må skynde oss, sa Freddy. Han fikk opp laksen og la den tilbake i kofferten.

Det var en adskillig slankere Ole Klekk-I-Fjord som, med Freddy i hælene, sprang ut av dametoalettet og om bord i flyet. Flyet var et propellfly; lite, grønt og hadde vingene over taket. Midtgangen var smal og Ole måtte nærmest trykke seg ned i setet ved siden av en omfavnsrik dame. Hun satt nærmest vinduet. Freddy satt på den andre siden av midtgangen.

- Endelig, sa Ole, idet flyet rullet ut på rullebanen.

Flyet, som pekte mot vindretningen, ruste motorene. Ole, som hadde et snev av flyskrekk, begynte å svette. Flyet dirret mens turtallet på propellene steg til et øredøvende hvin. Ole svettet enda mer. Varmen førte til at han begynte å lukte fisk, og det var ingenting han kunne gjøre med det. Han satt

fastspent i flysetet. Flykapteinen slapp bremsene og flyet skjøt fart nedover flystripen før det endelig spratt opp i luften. Den fyldige damen snudde hodet mot vinduet. Det blåste kald nordavind og flyet hoppet og danset på vei opp i de øvre luftlag over Ytrevik. Ole kjente hvordan magen hoppet og danset, akkurat i utakt med flyet. Da det gikk opp, gikk magen ned. Damen, som satt ved siden av ham, var også blek. Hun tok frem et lommeørkle og holdt seg for nesen.

Slik satt hun, hele veien til hovedstaden.

Ole var også plaget av fiskelukten.

Endelig fremme reiste passasjerene foran i flyet seg. De trykket seg sammen ved utgangsdøren. De som satt bak i flyet hadde plutselig god tid.

- Vær så god, sa flyvertinnen, og ga Ole all den plass han trengte for å komme seg ut.

- Luft, jeg må ha luft, sa den tykke damen som satt klistret opp mot vinduet. Hun hadde mistet all farge i ansiktet.

13

Krink hadde klart å komme seg opp til bilen igjen. Nå ringte han til Jonas Filur. - Ole Klekk-I-Fjord er på vei til hovedstaden, og han har med seg en laks. En gutt er sammen med ham.

Filur ringte et annet telefonnummer.

- Grom?

- Ja, sjef.

- Ole Klekk-I-Fjord og den gutten Radar er på vei til hovedstaden med fly, og de må stoppes!

- Ja vel, sjef, sa Grom. Han gikk ned på busstoppet for å vente på første buss til flyplassen.

Den første kjørte forbi. Han ventet på neste, men også den var full.

- Kom, ropte Ole, som nettopp var kommet ut av ankomsthallen. Han viftet med hånden. - Taxi! ropte han.

En drosje stoppet momentant. Sjøføren kastet et blikk på Ole, kjente fiskelukten og ga gass. Han kjørte bort så dekkene hvinte.

En ny drosje kom. - Taxi! ropte Ole, men drosjen hadde sett reaksjonen til den første og suste forbi.

- Hva gjør vi nå? spurte Ole.

- Tar bussen, svarte Freddy.

Med den kofferten på slep sprang de over parkeringsplassen og bort til nærmeste bussholdeplass.

Første buss som stoppet åpnet døren. - Til hovedstaden? spurte Ole. Fiskelukten ség innpå bussen og før han rakk å stige på hadde sjøføren smelt døren igjen. Han holdt seg for nesen og ristet på hodet. - Du er i hovedstaden, ropte han og kjørte.

- Neste gang går du inn og betaler, sa Freddy.

Neste buss kom og Ole hoppet på. Han la pengene opp i neven på

sjåføren før denne fikk sagt et ord.

- Til sentrum!

Freddy var hakk i hæl.

Og passasjerene trakk seg unna, lengre bak i bussen. Aldri hadde Ole og Freddy hatt så god plass på en buss.

Da de kom til sentrum gikk Freddy og Ole av bussen rett over gaten fra et stort, flombelyst hotell. Over hele inngangen hang det et skilt: Årets Fiskekokk-konkurranse, verdensmesterskap i kokekunst. Rett utenfor inngangen stod en gutt.

- Der, sa Freddy og pekte på hotellet.

- Forsiktig, ropte Ole, men Freddy hadde allerede grepet ham i jakkeermet og slept ham ut i gaten. Bilene bråbremste og sjåførene fløytet og hyttet med knytteneven. En diger lastebil med «Filur Fisk» over hele siden holdt på å kjøre dem ned. Freddy halte Ole opp på fortauet på den andre siden.

- Freddy?

- Radar?

De to guttene ga hverandre hånden.

- Kom, det haster, sa Radar. Han hadde allerede gjort en avtale med mesterkokken René.

Konkurransen hadde allerede vart flere dager og i dag var siste dagen. Midt på dommerbordet sto det en diger pokal. Den var over en meter høy og laget av krystall.

Foran dommerbordet sto en liten rund kokk med struttende barter, hvit overdel og rutete bukser. Langs den ene veggen satt pressekorpsset, som bestod av verdens beste matjournalister. De noterte og tok bilder. Det var nesten en skandale at kokken fra «le Petit Peche» truet med å trekke seg fra konkurransen. Han holdt en diger laks i halen, og pekte på fisken. Journalistene forsøkte å få tak i hva han sa, men satt for langt borte. Så svingte kokken laksen etter halen og smalt den i dommerbordet så fiskeslimet sprutet.

- Den er ikke fersk! ropte René oppgitt.

- Finalen starter om fem minutter. Det er reglene, sa hoveddommeren.

Laksen var levert av Filur Fisk og det var for sent å hente ny.

På den andre siden av rommet sto en høy mann med solbriller. Han smilte ondskapsfullt. Jonas Filur var fornøyd. Han kunne ikke tape. Han snudde ryggen til og forsvant ut gjennom en sidedør.

Flere av journalistene klatret ned fra presselosjen og kom over gulvet. Én stakk et fotoapparat opp i ansiktet på den fortvilte René og knipset.

Mesterkokk René så plutselig bare stjerner.

Radar, som hadde Ole i hælene, trengte seg inn mellom journalistene og frem til René.

- Jeg kan ikke koke med denne, fortsatte René. - Den er dårlig. Kjenn den lukten! Journalistene kjente en stram fiskelukte.

- René, sa Radar.

- To minutter til finalen starter, sa hoveddommeren.

- Her, ropte Radar. - Mine venner er kommet.

- Har de med laks? spurte René.

- Ja, sa Ole.

- Ah, mon dieu! ropte mesterkokken og strålte. Så kjente han lukten av Ole. Han grep kofferten, åpnet den og halte frem laksen. - Dette er bra, men du stinker, sa han til Ole.

- Kan du bruke den? spurte Ole.

- Du har reddet alt, sa den runde kokken og rakte frem hånden. - Mesterkokk i «Le Petit Pesche», den beste restauranten i verden, skal vinne!

Både journalistene og TV-reporterne hadde nå sine kameraer rettet inn mot Ole. Han fikk en mikrofon stukket opp i ansiktet.

- Hvem er du? Hvor kommer du fra? Hva slags laks er det?

Ole Klekk-I-Fjord svarte så godt han kunne.

René var allerede på vei bort til bordet sitt.

- Der er også noen jordbær, sa Freddy, og rakte jordbærene han hadde plukket til René.

- Klar ..., sa hoveddommeren og så på klokken.

René grep jordbærene og sprang. Han måtte tilberede tre retter og hver ville bli bedømt i sin egen klasse.

Det var seks bord og bak hver sto en kokk, med kokkehatt og hvit jakke og en diger medalje rundt halsen. De var mesterkokker alle seks; og dette var finalen.

- Ferdig, fortsatte hoveddommeren og løftet den ene armen.

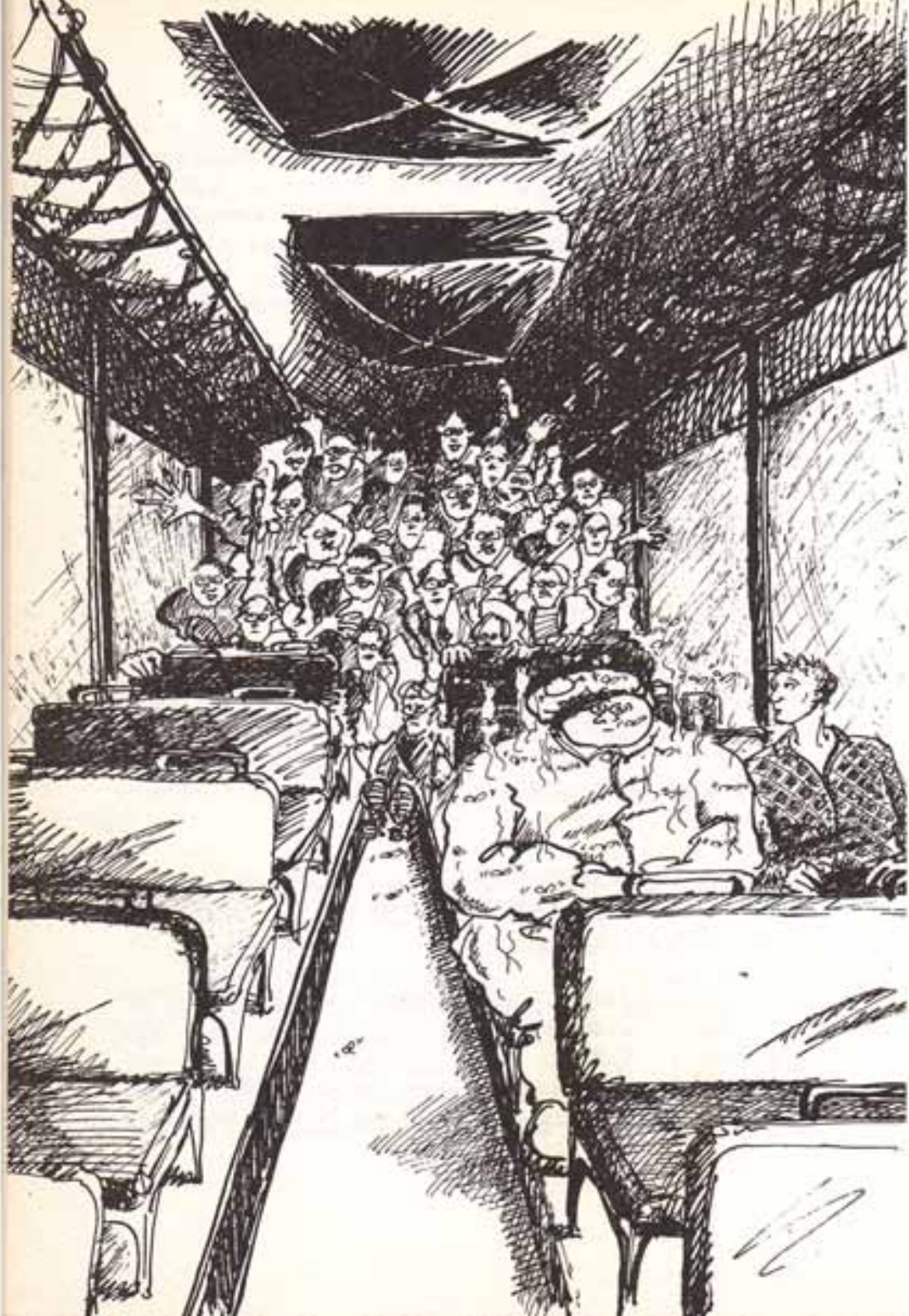
Foran René var det allerede oppstilt en rekke grønnsaker, flere var typer hadde Freddy aldri tidligere sett.

Konkurransen gjaldt å tilberede laks, men hver fikk selv bestemme hvilken rett de skulle lage. På en plakat foran Rene sto det «avokado pique», «stekt laks i rømmesaus» og «jordbær naturell».

- Gå! sa han og senket armen.

Mesterkokkene hadde nøyaktig tjue minutter på seg til å fremstille ret-

tene sine på. Ole, Freddy og Radar fulgte nøye med. Kokkene kjempet mot tiden. Flere ting måtte skje samtidig dersom de skulle bli ferdige i tide. René tok laksen. Forsiktig la han den på et skjærebrett og før noen visste ord av det, var den kappet og delt. Hode, hale, skinn og bein var borte.

- Voilá!

Også grønnsakene ble hakket og skåret i biter. De ble dyppet i kokende vann og lagt til side. Stadig kastet René et blick bort på jordbærene Freddy hadde med seg.

Lakseskivene ble lagt på stekepannen og brunet raskt før han tok dem av igjen og la dem på tallerkenen. - Sausen, halve hemmeligheten, sa René og rørte ut en blanding av rømme og fløte på stekepannen. Så finhakket han noen av grønnsakene og la også dem i pannen.

- Det er smaken som er nøkkelen, sa han.

Guttene fulgte med på en diger klokke som hang på veggen. Minuttene tikket så altfor fort.

I det attende minutt stoppet René. Han tok ett av Freddys jordbær og lutket på det. Deretter skar han av en liten bit og puttet det i munnen.

- Hvor kommer disse fra? spurte han.

- Ytrevik, sa Freddy.

- Og laksen?

- Samme sted.

René smilte fra øre til øre.

I det tjuende minuttet sto det tre ferdige retter foran René. En forrett, en hovedrett med stekt laks i rømmesaus og en liten oppsats med jordbær til dessert. Dommerne reiste seg og kom over gulvet. Det var seks av dem og de fordelte seg blant deltagerne. Deretter gikk de, med blokk og blyant, fra bord til bord. Tilslutt gikk de tilbake til dommerbordet.

I samme øyeblikk kom Putte Krink og fru Elvira Erkebom stormende inn døren.

- Der er miljøsvinet! ropte fru Erkebom og pekte på Ole Klekk-I-Fjord.

- Shhhh, sa hoveddommeren.

Elvira tiet, men det lynte av øynene.

14

- Juryen er klar!

Det ble stille i hovedsalen.

- Vinneren er ...!

Det ble enda stillere.

- I klassen «forrett»: Gullmedaljen går til chef Charles Bone fra restauranten «Top of the Towers» i London.

Det ble vill applaus. Journalistene løp frem. Blitzene blinket. En høy, tynn engelskmann gikk frem og hevet fotoapparatene sine. Blitz blinket. En høy, tynn engelskmann, som egentlig var fransk, gikk frem til dommerbordet for å motta pokalen sin.

- I klassen «hovedrett», fortsatte juryformannen, - går gullmedaljen til chef René Olsen fra restauranten «le Petit Peche» i hovedstaden. Med laks i rømmesaus, hvor han ber om tilføyelsen: á la Klekk-I-Fjord. Juryen vil spesielt bemerke kvaliteten og ferskheten på laksen.

Ny applaus. Journalistene halte frem Ole Klekk-I-Fjord og fikk ham til å stille seg opp sammen med René.

- Å gid, han er berømt, hvinte fru Elvira Erkebom. - Hei Ole! Hun hoppet opp og ned og vinket. Så brøytet hun seg vei gjennom mylderet av tilskuere og journalister og stilte seg opp rett foran ett av TV-kameraene og grep TV-reporteren i armen. - Heiii, sa hun og dyttet noen usynlige hårstrå på plass. - Klekk-I-Fjord-Fisk er et så vidunderlig anlegg, sa hun og snudde seg mot Putte Krink. - At noen ville våge å angripe anlegget hans, sa hun og lurte plutselig på om sønnen Harry var riktig vel bevart. - Ole, et miljøsvin?! Aldri! Klekk-I-Fjord-Fisk er faktisk Ytreviks stolthet, fortsatte hun.

Fru Elvira Erkebom kom på TV.

- Å jo, Ole Klekk-I-Fjord og jeg har vært perlevenner helt siden vi var små, sa hun så hele landet hørte det.

Krink, som hadde massevis av små røde merker etter maurene over hele ansiktet, sa ikke et ord.

Mannen bakerst i lokalet, i hvit dress og med mørke solbriller, sto som lammet. - Umulig! utbrøt Jonas Filur og begynte å se seg om. - Hvordan er det mulig! Da fikk han øye på Freddy. - Hvem er det? Er ikke det ...! Jonas Filur våget nesten ikke si det høyt. Han tok frem mobiltelefonen og ringte til Sture Notnes i Televerkets Snokerspor.

Dommeren fortsatte: - I klassen «dessert» går første premie til mesterkokk René fra «le Petit Peche» i hovedstaden, med ferske jordbær á la Ytrevik.

Allerede før dommerne kom så langt som til å dele ut premien kom det to politimenn inn i salen.

- Der er han! ropte Jonas Filur og pekte på Freddy. - Arrester den gutten! Det er Radar, den mest ettersøkte datasnokeren i landet.

Politimennene snudde seg og gikk mot en lamslått Freddy.

- Hva i all verden, sa Freddy. - Jeg er ikke ... Han snudde på hælen og la på sprang. Han løp ut og gjennom resepsjonen, med politiet hakk i hæl. Også Radar var plutselig blitt borte i folkemengden.

Jonas Filur smatt ut gjennom sidedøren, sprang mot hovedinngangen og klarte å avskjære Freddy, som løp rett inn i de åpne armene hans.

- Har deg! triumferte han, men så stusset han. En tretten års gammel gutt kunne umulig være landets mest ettersøkte datasnoker, det nektet han å tro.

- Hva heter du, gutt? spurte han.

- Det er ikke han du skal ha tak i, sa Radar, som plutselig sto rett foran Jonas Filur. - Det er jeg som er Radar.

Filur ble matt i øynene.

- Og hvem er så du? spurte han sint.

- Det var jeg som brøt meg inn i anlegget ditt og stjal planene dine.

Jonas Filur slapp Freddy og grep etter Radar, som spratt unna.

- Vet du hva du har gjort! freste han.

Radar ristet på hodet.

Filur pekte på Ole Klekk-I-Fjord som var omgitt av TV-reportere og journalister. - Han har vunnet. Det er hans fisk som er best. Det blir ham som får best betalt! Men enda verre - han har planene til det beste miljøanlegg i landet.

- Du forsøkte å ødelegge for ham, sa Radar.

- Jeg er ruinert, konk, ødelagt, sa Filur og himlet lett med øynene.

- Ikke i følge regnskapene dine, sa Radar.
- Hva har de med saken å gjøre, freste Filur. Han hadde begynt å komme seg etter sjokket.

- Kjøp fisken din fra Klekk-I-Fjord, sa Radar, - og du vil tjene enda mer.

- Hva mener du?

- Du har markedet, er flink med priser, kontakter og datasystemer. Han er flink til å produsere laks. Du kunne hjelpe ham videre, slik at han fortsetter å ha det beste anlegget i landet. Dermed får du den beste fisken og kundene dine blir glade.

Det som gjorde Filur til en så dreven forretningsmann var at han evnet å se mulighetene, å utnytte situasjoner. Ikke dumt, tenkte han, men han våget ikke si det. Han valgte heller å se på gutten i et nytt lys.

- Mener du ...?

- Du trenger ikke eie hele verden, sa Radar. - Et samarbeid er ofte bedre. Gjør det du kan best, og la han gjøre sitt.

Så dette var gutten som hadde brutt seg gjennom de beste sikkerhetsrutiner som kunne kjøpes for penger, hadde stjålet planer og att på til fått dem til å virke, tenkte Filur. Kanskje han kunne gjøre nytte av gutten likevel.

- Hva heter du mer enn Radar? spurte Filur forsiktig, nå interessert.

- Roll Fevik, svarte Radar.

Det svimlet for Jonas Filur. Han kjente at hjertet hoppet over et slag og skyldfølelsen rant innover ham. Det var en viss likhet, men det var så veldig mange år siden. Han hadde en sønn, og gutten het Roll. Moren hadde giftet seg på nytt og nå het hun Fevik, det visste han.

Jo mer han studerte gutten desto mer så han likhetene, hvordan han lignet på moren. Knuten i brystet vokste. Jonas Filur var plutselig langt tilbake i tiden, før han ble skilt og startet sin første fiskebutikk.

- Hvor bor du, gutt?

- Jonas Ryesvei, svarte Roll.

Det var der Jonas Filur hadde sendt barnebidraget i alle år. Kunne det være? Det måtte være! Dette var hans sønn - ingen tvil om det.

Nå kjente Filur hvordan stolheten tok overhånd. At hans egen sønn hadde klart å ta innersvingen på ham, selveste Jonas Filur og hele hans imperium var bra, meget bra. Gutten hadde faktisk veltet planene hans, og alt for å hjelpe sine venner.

- I Jonas Ryesvei nummer 13? spurte Filur forsiktig.

- Ja, svarte Roll Fevik.

- Kan vi være venner? spurte Jonas Filur, tydelig beveget. Han forsto at han hadde år å ta igjen og visste ikke helt hvor han skulle begynne.

- Hvis du vil, svarte Roll forvirret. Men så tok han seg i det. - Bare du husker at René, Freddy og Ole Klekk-I-Fjord er vennene mine.

Roll tok Freddy i armen og gikk mot hovedinngangen. Imens peilet Filur inn Ole Klekk-I-Fjord, som sto omringet av TV-reportere og journalister.

- Etter at du var reist kom det en melding på dataanlegget mitt, sa Radar. - Televerkets Snokerspor ønsker at jeg skal hjelpe dem med å spore opp hackere. Spesielt en som har kodenavn «Pesten». Har du lyst til å hjelpe?

Freddy så lettet ut.

- OK, sa han, - Da slipper vi også å ha Televerket i hælene og alt blir fullt lovlig.

- Poenget er at vi kan fortsette med data, og at vi til og med får betalt for det, sa Radar.

- Og vi kan hjelpe onkel Ole med fiskeprisene hans?

- Kanskje det også, sa Radar, som snudde seg og kastet et blikk i retning Jonas Filur.

**Miljøkrigere prøver å sabotere
oppdrettsanlegget til Ole
Klekk-i-fjord. Jonas Filur
forsøker å knekke Ole økonomisk.
To datasnokere bryter seg inn i
dataanlegget til Filur Fisk og
forpurrer overtagelsen.**

**Kyst-Norge med fart og
spenning, skurker og helter.
Neste generasjon er nå!
Lettlest og avslørende.
For første gang mellom
to permer.**

Tomo Publishing
ISBN 978-82-992325-5-5